Contents.

3
1. A serious Inquiry into some late proceedings in vindication of the Honour, Credit & Reputation of the University of Oxford — — 1751.
Taken out at Bishop's
4
2. An answer to the serious Inquiry into some proceedings relating to the University of Oxford — — — — — —
5
3. A Letter to the Right Honourable Henry Lord Visount Cornbury - 1751.
6
4. A Letter to the Right Honourable Lord Cornbury — — — — —
6
5. A plain acount of the Old & New Stiles — — — — — — — — — — 1751.
8
6. A Treatise of Artificial Magnets 1751.

1. Burton (John) D.D. Epistola ad Edw. Bentham. 1750.

2. Burton (John) D.D. ΟΔΟΙΠΟΡΟΥΝΤΟΣ ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ. 1702. [1751]

7. Michell (John) A treatise of artificial magnets 1751

2.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΥΝΤΟΣ ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ.

SIVE

ITER Surrienſe & Suſſexienſe.

PRÆMITTITUR

De Linguæ Græcæ inſtitutionibus quibuſdam

EPISTOLA CRITICA.

Peregrinantur, ruſticantur.

LONDINI,

Proſtant apud J. & J. Rivington, in Cœmeterio Paulino, & J. Fletcher, Oxon.

MDCCII.

VIRO REVERENDO

EDVARDO BENTHAM S.T.P.

Coll. Oriel. Soc.

S.

IN reipublicæ literariæ celebritatem prodiens, Te imprimis, vir amiciſſime, compello: ſiqua ego vel παιζων vel απαιδαιολογων ſcripſiſſe videar, Tuis quæ uſui ſint, ea qualiacunque ad Te libenter defero; Te mihi & Cenſorem & Patronum adhibere velim, quem in hoc ſcriptionum genere verſatiſſimum cognoverim. Hæc itaque ὁδοιπορικὰ μελετηματα, laboris otioſi fœtus tenues, Tibi ſive caſtiganda ſive approbanda commendo: aliquem certe ſive benevolentiæ ſive judicii ſeverioris fructum experiri cupio; quorum alterum efficiet ut ipſe mihi magis placeam; alterum, ut Lectoris Critici cenſuram minus pertimeſcam.

Ego quidem, cum literarum *Græcarum* ſtudioſos, qua potui, opera omni adjuvare

 vellem,

vellem, in eo, quod maxime deſiderabatur, maxime mihi elaborandum eſſe intellexi; ut nempe ſcriptionum in hac parte aliquarum non tam præceptionibus, quam exemplis quibuſdam, propoſitis, lumen aliquod præferrem; ita ut juventus veſtra Academica ad exemplarium *Græcorum* imitationem excitaretur, atque ut in *Græcis* perinde ac *Latinis* * ſtili, qui quidem eſt *optimus & præſtantiſſimus dicendi effector ac magiſter*, exercitatio frequens adhiberetur. Hoc id ipſum eſt quod unice deſidero, quod, cum magni ſit laboris, *quem plerique fugimus*, ſentio a

* M. T. C. *De oratore*, lib. i.
Periodum integram, cum ad rem noſtram faciat, tranſcriptam exhibere libet. " Caput autem eſt, quod, ut " vere dicam, minime facimus (eſt enim magni la- " boris quem plerique fugimus) quam plurimum ſcri- " bere. *ſtilus optimus & præſtantiſſimus dicendi ef- " fector & magiſter.* neque injuria; nam ſi ſubitam & " fortuitam orationem commentatio & cogitatio fa- " cile vincit, hanc ipſa profecto aſſidua ac diligens " ſcriptura ſuperabit. Omnes enim, ſive artis ſint lo- " ci, ſive ingenii cujuſdam atque prudentiæ, qui modo " inſunt in ea re de qua ſcribimus, inquirentibus no- " bis omnique acie ingenii contemplantibus oſtendunt " ſe et occurrunt; omnesque ſententiæ verbaque omnia, " quæ ſunt cujusque generis maxime illuſtria, ſub acu- " men ſtili ſubeant & ſuccedant neceſſe eſt. tum ipſa " collocatio & conformatio verborum perficitur in ſcri- " bendo," &c.

 plerisque

plerisque prætermitti: quod tamen, cum magni ſit momenti, imo & id ipſum, ex quo præcipue hac in diſciplina efficitur ακριβολογια, ideo adoleſcentibus veſtris omni opera commendari ſive imperari velim.

Dolerem ſane, ſiquo aut fato veſtro, ſiqua ſive diſcentium ſive etiam docentium culpa contigerit, ut literarum *Græcarum* ſtudia apud vos conſeneſcant. & certe vobis turpe quiddam & jure pudendum videretur, ſi, quo plura acceſſerint adjumenta, eo magis induſtriam vobis languere patiamini. Utinam illa verborum facibus admotis aliquatenus a me reſuſcitari & accendi poſſit! Interea vero iſthoc haud facile tolerandum reor, ut adoleſcentes veſtri ultro ſibi fraudem in hac re faciant, atque ita *Græcis* operam dent, ut libelli alicujus in manus traditi lectione (ſterili forſan illa & deſultoria) perfuncti mirum quiddam ſe effeciſſe putent, aut, cum, oculo properante & ad *Latina* furtim detorto, pauca quædam perceperint, interpretes idoneos ſe haberi velint; qui interim diſciplinæ hujusce ſe prorſus rudes & ignaros arguunt, neque vocum ſingularum neque ſententiarum vim, neque dictionis idiomata & elegantias, neque denique ſcriptoris mentem ullatenus aſſecutos. No-

lo,

lo, inquam, ut perfido induſtriæ alienæ ſubſidio male uſi incerta pro certis captent; vellem potius, ut omnia marte proprio elaborata ſuperare diſcant, ingenii ſui vires periclitari, & ex ipſis demum fontibus derivatam orationis Atticæ puritatem & ακριβειαν omni ſtudio exquirere & haurire.

Quibus potiſſimum modis, rogas? — iisdem profecto, quibus acquiritur linguarum omnino omnium cognitio accuratior: ſcilicet non tam lectione multiplici & curſoria (hanc enim a plerisque fruſtra adhiberi video) quam meditatione quadam caſtigata, quam acuminis Critici animadverſionibus iteratis, & crebra ſtili imitatoris exercitatione. Quid de *Latina*, quid etiam de *vernacula* cenſes? quorſum in utraque ſcriptio tam frequens præcipitur, niſi ut acquiratur perceptio promptior, & intellectio penitior? Quid autem eſt, cur non in *Græca* pariter eadem valeat diſciplina? — Quin vide homo homini in hac parte quid præſtet, exercitatus imperito, & quid efficiat ipſa ſcribendi conſuetudo. Quis non experiundo ſentit multa nos tum legentes tum colloquentes fugere & latere, multa itidem elabi? At vero ſcribentibus eadem ſponte occurrunt: univerſa & ſingula ſub acumen ſtili ſubeunt: delicatum

tum quoddam faſtidium meditantibus adhæreſcit, ſtilusque, ut ita dicam, mira quadam præſenſione ſolœciſmi & inelegantiæ cujusvis ſpeciem refugit. Scribenti non monitor, non præceptor, non caſtigator deerit; ipſe ſibi quæque tradet, tanquam αὐτοδιδακτος: ſcriptionis ſtudioſus ſuæ in alienis plus ſapiet, quæ adhibet tanquam ſua. Et profecto in omni parte domeſticæ hujusce meditationis permagna eſt vis: involuta explicantur, difficilia expediuntur, nec ipſæ minutiæ latent: expenduntur omnia: dictionum idiomata, ellipſes, verborum vis, delectus, copia, collocatio, & orationis totius apta conſtructio: hæc omnia ſcriptor diligens circumſpiciet, meditabitur, elaborabit.

Illud porro præcipuum habent *Græci*, cum ex ingenio ſuo priores ſcripſerint, ἐνδεικνυμα μαλλον αὐτοι ὀντες τισιν, ἢ μιμεμενοι ἑτερους, quod in ſuo genere quisque præſtantiſſimus proprio quaſi charactere ſignetur, atque adeo in ſingulis ſingulare quiddam reperiatur, quod cum laude quisquam imitari poſſit. quicquid univerſi habeant commune, quicquid ſinguli ſibi proprium, id omne ſedulo animadvertet, quod ad ſe transferri gaudet; collationibus his inſtitutis judicia ſibi confirmari ſentiet, ſcriptionis demum cujuscunque colorem

& figuram exprimet: unde efficitur illud, quod rerum omnium caput eſt, *ſapere*.

Quæ cum ita ſint, ſiquidem literarum *Græcarum* ſtudia debito cum fructu ſuo excoli & promoveri velimus, inter cætera induſtriæ inſtrumenta præcipue ad hanc ſtili exercitationem, cujus vim tam late patere ſentio, adoleſcentes noſtri ſunt cohortandi, ita ut, quemcunque legentes admirantur, eundem etiam ſcribentes ſibi imitandum proponant. Ecquis igitur in Philoſophia *Platonis* copiam & ſplendorem, — *Ariſtotelis* ſubtilitatem & ακριβειαν, — ecquis in Oratoria *Iſocratis* dulcedinem & lenitatem, — *Lyſiæ* nitorem & tenuiores elegantias, — *Demoſthenis* vim & δεινοτητα, — ecquis demum in Hiſtoria *Herodoti* ſimplicitatem & exuberantiam, — *Thucydidis* ſententias & elaboratam gravitatem, *Xenophontis* puritatem & æquabiliter profluentem ſuavitatem, — ecquis, inquam (ne plura commemorem) in ſingulis hæc maxime præclara cenſet? en totidem videt, quæ ipſe ſequatur, exempla!

Exercitationum porro hujusmodi fructus ſiquis quærat — mecum modo recolat velim quid hac in parte effecerint *Græcorum* imitatores *Romani*. Hæc ipſa commemoratio mihi videtur eſſe quaſi exprobratio quædam

dam, cum videamus nos ab illis non tam ingenii, quam induſtriæ laude ſuperari. Erat enim, erat profecto in illis incredibilis quidam ſtyli labor, & ambitioſa æmulatio, quidlibet aggredi feliciter audax, aliquando etiam & ea, quæ non ſequebatur, quaſi devio itinere conſecuta. Unus hac in parte a nobis prædicabitur *M. T. Cicero*, quem in *Græcis* ita verſatum novimus, ut eorum quaſi ſuccum & ſanguinem in ſcripta ſua transfuderit, & ab ipſis demum omnem tum philoſophiæ tum eloquentiæ laudem ad ſe derivaverit. Ille adeo, quid ſtyli exercitatione effici poſſit & debeat, non tam præceptis quam exemplo ſuo commonſtravit; ita *Græcos* imitatus, ut illum deinde imitari poſſe laudis fuerit ampliſſimæ.

Ne vero exempla domeſtica nobis defuiſſe putes, redi aliquando mecum in temporum præteritorum memoriam, & in illud præcipue ſæculum, ſuperiore ſuperius; quod ſane *Ciceronianum* haud fruſtra appellaveris. Miraberis profecto talem in omni genere literatorum proventum extitiſſe: imo vero & fœminas, & quidem ſanguinis nobilitate illuſtriſſimas, ea, quæ viri etiam doctiſſimi non ſine invidia laudarent, ingenii monumenta protuliſſe. Quibus vero artibus quave

diſciplina uſi homines in tantum profecerint, in *Pædagogo* ſuo & *Epiſtolis* docet autor graviſſimus, *Aſchamus*. Hoc nempe, quantum quantum erat, præcipue effecit illa, optima dicendi magiſtra, ſtyli exercitatio. Non illi lectione quadam ſolitaria frigidaque, non, interpretationis alienæ ope vicaria freti, per ambages vel compendia, neſcio quæ, ad *Græcorum Latinorum*que intellectionem tam accuratam pervenerunt; ſed meditatione ſevera, ſed expendendo ſingula & elaborando, &, quod cætera fere complectitur omnia, plurimum ſcribendo: atque ita quidem, ut e *Latinis Græca*, e *Græcis Latina*, ex omnibus *Anglica* redderent: qua quidem in exercitatione ipſa & acrius explorantur ſingula, & intelliguntur penitius. Video equidem laborem nobis hac in parte objici haud mediocrem, *quem plerique fugimus*; at video ſimul exinde fructus oriri haud mediocres, cum his ipſis ex difficultatibus diſtinctior & expreſſior prodeat orationis vis omnis & gratia. Et ſæculi quidem illius ſcriptores jure prædicamus, quippe qui illud imitando conſecuti videntur, ut præ cæteris *Latiniſſimi* & Ατ]ικωτ(α]οι merito habeantur, cum unice ad exemplaria in omni genere præſtantiſſima ſtylum conformârint, & in ſcriptis, perinde ac moribus,

moribus, commercii popularis contagionem refugerint.

Hæc de ſtyli exercitatione ita a me dicta ſunt, ut ſcias, non tam rebus novis me ſtudere, quam antiqua revocare velle, atque ita exempla majorum laudare, ut etiam imitanda proponam, & adoleſcentibus veſtris induſtriæ ſimul & gloriæ conſimilis æmulationem accendam.

Haud profecto ea mihi eſt aut animi vis aut dicendi exercitatio, ut, quæ olim in *Latinis Famianus Strada*, eadem in *Græcis* exequi me poſſe confidam: id operis, arduum ſane præclarumque, & noſtro majus ingenio, linguæ *Græcæ* Profeſſoribus, iisque qui plus & otio literisque abundant, intactum relinquo. Interea, quæ potui, pauca quædam proluſi, ſatis habens, ſi, quæ hac in parte facio aut fecerim, Tibi Tuisque aliquatenus prodeſſe aut placere poſſint.

Scribendi porro occaſionem recolens, in memoriam redeo jucundiſſimam *Gulielmi Greenaway*, viri deſideratiſſimi, quo ego ſemper uſus ſum amiciſſimo, & ſtudiorum communium duce & adjutore. redeo ſimul in colloquii veteris recordationem, in quo permulta ab illo de literarum *Græcarum* inſtitutionibus egregie diſputata acceperam. Ille

adeo, cum, pro more ſuo animoſe atque magnifice declamitans, non ſine aliqua tum diſcentium tum etiam docentium reprehenſione interpoſita, literarum *Græcarum* ſtudia aut negligi prorſus aut male corrumpi quereretur, ejusque rei cauſas paulo altius repetitas inveſtigaret, id ſcilicet præcipue cavens, nequid damni aut dedecoris caperet reſpublica literaria; in eo demum permanſit ut oſtenderet, "Non ſubſidia ad hanc rem "idonea, ſed nos ipſos nobis deeſſe, ſed "præcipuum quiddam deſiderari, in quo "cætera fere omnia continentur, nempe eam "ipſam, quam ſupra deſcripſimus, ſtyli ex-"ercitationem: niſi enim hæc acceſſerit, "minus firmam eſſe rerum verborumque "perceptionem; atque adeo minus valere "& legendi ſedulitatem, & Grammaticorum "præcepta, & quicquid demum adjumenti "attulerint & Lexicographi & verſiones *La-*"*tinæ*; proinde hac potiſſimum in parte "laborem nobis eſſe impendendum, ſiqui-"dem aut *Latiniſſimi* aut Ατ]ικωτατοι eſſe "velimus."

Quæ cum eſſent ab eo conſtanter dicta, neque diſſentire quisquam videretur, tum ille, "Quin ergo veſtrum aliquis, quod diſ-"cipulis præcipiendum putat, id ipſum ex-

"periundo

" periundo oſtendat; ut intelligi poſſit, rem
" illam, de qua agitur, non eſſe momenti
" tam levis ut negligi debeat, neque vero la-
" boris tam moleſti, ut, velut opus intrac-
" tabile quoddam, a quopiam ſedulo devi-
" tetur; ſed ſtudio noſtro materiem haud
" indignam proponere, & fructum aliquem
" afferre cum jucunditate conjunctum. Tum,
" me intuens, ad te, inquit, omnium igna-
" viſſime, hæc noſtra præcipue ſpectat pro-
" vocatio: haud certe ego Te, qui in *C. C. C.*
" *Græca* publice prælegis, impune dimit-
" tam, quin ad aliquod hac in parte opus
" præſtandum adigam, nec ab honeſto, quod
" adminiſtras, munere, neque ſtudiorum ra-
" tione alienum: ut Tui aliquando ſentiant
" in *Xenophonte* explicando operam te non
" fruſtra poſuiſſe."

Quid multa? adhortationum hujusmodi ſtimulis excitatus rem ipſam aggredior: atque adeo hæc ὁδοιπορικὰ μελετήματα qualiacunque adorno. ego quid imitando aſſequi potuerim, penes Te Tuosque judicium eſto. *ει μὲν καλως και ἀξιως της προαιρεσεως εἰρηκα, ὡς ἐβουλομην· ει δε ενδεεστερως, ὡς ἐδυναμην.*

En ſcriptionis occaſionem! vide porro & Editionis conſilium: atque adeo vide id ipſum, quod tecum commune habeo, ut, quacunque

cunque in re noſtra deſideretur opella, adoleſcentibus veſtris adjumento eſſe poſſim. Malo equidem arrogantem me haberi, quam ita maligne verecundum, ut quod vobis uſui ſiet, invidere videar. Utinam profecto veſtris in *Athenis*, quas omni laudis genere florentiſſimas eſſe cupio, qui ingenio & eruditione valent maxime, iidem præ pudore, neſcio quo, faſtidioſo, lucem publicam minus refugerent; nec ita ſe literis abderent, ut nihil ex his ad communem fructum efferre vellent! utinam & famæ ſuæ & utilitati publicæ melius conſulerent, atque adeo, prout res poſtularet, in omni, quam profitentur, arte vel facultate, aliquod in medium educerent, ita ut nihil deſideraretur quod diſcentibus ſubſidio eſſe poſſit aut documento.

Te quidem video inter Academicos exemplo laudabili præeuntem, atque ita in republica literaria verſatum, ut in omni fere diſciplinarum genere aliquod in Tuorum uſus protuleris. Atque, ut philoſophica omittam tua, libet ea unice, quæ ad rem philologicam ſpectant, breviter attingere, &, quæ *Græca* tua perlegenti in mentem venerint, commemorare. Scias adeo me non ita pridem in manus ſumpſiſſe libellum, editum a Te tempore, ni fallor, ſatis opportuno, & conſilio

mehercle ſatis ſolerti, ut nempe militibus noſtris, pro patria honeſte morientibus, quaſi in funere publico, λογοι επιταφιοι inſtituerentur; & ad eorum laudes celebrandas Rhetorum *Atticorum* eloquentia tranſlata redundaret. Titulum præſcriptum inſpiciens laudo protenus materiæ haud vulgaris delectum: præclarum ſane illum: ſiquidem Oratorum diſpari in genere præſtantiſſimorum præclara ſit oratio. Neque ſane quidquam exhiberi poterat vel ad admirationem pulchrius, vel ad uſum accommodatius, quam hæc ingeniorum diſſimilium in cauſa conſimili quaſi concertantium æmulatio. Quamobrem haud vereor laudare hoc Editoris conſilium; qui per compendiariam hanc ζωοψιν, in genere diverſo eloquentiæ *Atticæ* exempla totidem protulerit, & Lectori notandum indigitaverit illum ſtyli diſſimilem colorem & figuram, illum ſententiarum ſive ſplendorem, ſive pondus, ſive acumen; ita ut, ex hujusmodi collatione inſtituta, ille virtutum in dicendo diſſimilium ſenſus atque judicium eliciatur. iſthoc eſt *ſapere*.

Rogas porro de Editione tua quid ſentiam? imo ego viciſſim ea, quæ Editor quilibet non tam ſoleat quam debeat præſtare, imprimis quæro. — Quod ad textus genuini

ni fidem ſtabiliendam ſpectat, video ſane quod lucro apponas, cum id operis aliena induſtria jam olim haud infeliciter abſolverit. Vide porro quid mecum una Lector æquus flagitat: non ſane ut eruditionis Criticæ farraginem oſtentes (ſpecioſam forſan & inutilem) laudum interea tuarum potius quam orationis alienæ Editor, ſed ut ſcriptoris cujusque mens præſtetur integra, atque adeo Orator exhibeatur ſuo modo Oratorie perorans. Peregrinus interpretem quæro; non hominem *Romanum*, ſed *Atticum*, qui per *Athenas* ſuas hoſpitem deducat, & erranti comiter commonſtret viam. Ecquid ergo in rebus ipſis occurrit difficile cognitu? ecquid reconditum, & ab uſu communi remotum? — quà poteſt lumen aliquod obſcuritati affundatur: ex hiſtoriæ monumentis eruatur quicquid eſt indiciorum; locorum, temporum rationes, populorum ingenia, mores, conſuetudines explorentur, intelligantur; ita ut pauliſper, quaſi cives inter *Athenienſes* aſcriptus, concionibus publicis intereſſe videar, perorantium auditor atque applauſor.

Ecquid porro in oratione ipſa, in verbis ſingulis, ſive ſententiis, occurrit aſperum & intractabile? ecquid in illis novum atque inauditum?

auditum? ecquid in his impeditum, atque involutum?— elucidentur incognita, definiantur dubia, impedita expediantur, involuta explicentur. Ecquid idiomaticum? — ad communem uſum revocetur id quod erat quaſi privati juris. Ecquid denique ellipticum? (quod ſane linguis omnino omnibus incidat oportet) reſarciantur mutila, ſuppleantur defectus, & oratio demum ſubſtituatur integra; ita ut eadem opera legentibus & ſyntaxeos grammaticæ ratio conſtet, & ſcriptoris recondita mens aperiatur. Hæc præcipue ut editor doctiſſimus imbecillitati condonet noſtræ, lectorum rude vulgus haud temere flagitamus.

Sed quid interim editio tua? haud ſane video cur examen refugiat, cum ita ſit adornata, ut, quæ maxime requiruntur, ea nobis ſubſidia adminiſtret. Etenim in materie ſubjecta ſiquid forte obſcurius videatur, ad illud, qualecunque fuerit, illuſtrandum video ex hiſtoriæ monumentis lumen aliquod a te adduci: video tabulas adjectas, quæ rerum geſtarum ſeriem ἐν ζωοψίᾳ exhibent ordine chronologico digeſtam. Et quidem res ipſas, quarumcunque mentio inciderit, annotationes quædam hiſtorico-politicæ, & quidem ſermone vernaculo con-

ſcriptæ, fuſius exponunt elucidantque; ita ut ad civitatum *Græcarum* πολίτειαν, hominumque mores & ſtudia dignoſcenda, hoſpes haud penitus rudis accedam.

Dictionis porro *Atticæ* vis ne non intelligi poſſit, ſatis a te cautum eſſe video: duplex enim adhibetur inſtrumentum; tum Lexicon, in quo vocum ſingularum definitio profertur, tum Phraſeologia quædam inſuper annotationibus intertexta, quæ ſententias explicet difficiliores; quæ quidem, cum facultatem Criticam in ſe complectatur, utinam *Græcis* omnino omnibus jam editis plenior atque diſtinctior acceſſiſſet. Identidem etiam, ubi dignus vindice nodus inciderit, interpretationem apponi video, haud ſane, qualem ſæpius exibent *Latini*, ambiguam atque fallacem; ſed paraphraſticam & apertam, quæ rem ipſam attingat, &, quicquid perplexum & involutum ſententiæ ineſt, id omne expediat; ita ut ellipſes & idiotiſmi quilibet notentur, & membrorum, qua fas eſt, ad normam Grammaticam analyſis inſtituatur. Quid multa? libello tuo ad diſcentium uſus nihil excogitari poterat accommodatius; neque quidquam aliud deſiderari ſentio — præter Lectoris induſtriam.

Satin'

Satin' hæc laudi tibi fuiſſe putas? — ſed heus, mi amicule, ne tibi nimium placeas! infelix operis ſumma nihil adhuc egiſti: ſordet tibi adhuc ſpecioſa hæc editio, neque paginæ nitor, neque typorum magnificentia, neque ulla decoris externi valet commendatio. nihil inquam, egiſti; deeſt enim id ipſum, quod eſt inſtar omnium, interpretatio *Latina*. Diſcipuli reclamant, præceptores muſſitant, mercesque minus vendibiles queritur bibliopola, Quid tu contra? audire videor hanc expoſtulantis reſponſionem æquiſſimam: " Ego quidem editor diſcentium " captui potius quam hominum criticorum " faſtidiis ſatisfacere volui: ſubſidia, quæ " potui, maxime idonea adhibui, Lexicon, " Phraſeologiam, Annotationes: ut nempe " & verbis ſingulis, & ſententiis, & rebus " ipſis aliqua explicatio non deeſſet, quid " ultra quæritis? interpretationem *Lati-* " *nam?* -- atqui videte & *Platonis* & *Ly-* " *ſiæ* orationem ita eſſe perſpicuam, ut nul- " la indigeat: *Thucydidis* vero ita obſcuram, " ut non recipiat: nullam certe reperio, quæ, " quod *Thucydidis* ſit proprium, exhibeat: " video potius pro re nata paraphraſin quan- " dam vel analyſin confici oportere, ut ſenten- " tiarum vis atque ratio luculentius aperia-

" tur. quis neſcit quam fere nullo cum fru-
" ctu ſuo Lectores plerique in *Græcis* ver-
" ſentur, cum interpretis *Latina* ita ſole-
" ant percurrere, ut *Græca* vix omnino at-
" tigerint? Nolo vobis ut noceat fraus hæc
" blandiſſima: ad Lexica potius & ad Gram-
" matica revoco: *Græca* oculo irretorto
" ſpectare, ingenii proprii vires & judicii a-
" cumen exercere jubeo: en vobis induſtriæ
" adjumenta paro, non ignaviæ lenocinia:
" quicquid commodi afferre poſſint verſio-
" nes *Latinæ*, non illud vobis invideo; ſed,
" quicquid apportant incommodi, illud a-
" moliri cupio."

Hæc fortaſſe Tu; — & quidem recte philoſopharis: utinam vero in republica *Platonis*, potius quam in fæce *Romuli!* verum enimvero nihil agis: tibi invito ſe comitem ingeret *Latinus* interpres; miraberis profecto Tibi Te præferri, novamque libello tuo gratiam pretiumque acceſſiſſe. ſcilicet omne iſthoc effecit ille autor, qui quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non, tota philoſophantium gente plenius & melius novit, — iſthoc inquam effecit ille criticorum princeps, bibliopola; eadem opera & adoleſcentium deſidiæ, & lucello proſpiciens ſuo.

Quorſum,

Quorſum, inquis, hæc? — & ego? — & ad Te? — & quonam animo? — ridens vel indignans? — at certe iſthoc, cum de inſtitutionibus *Græcis* ſcriberem, prætermittere non potui, quod adoleſcentibus veſtris, quod diſcentibus plerumque fraudi & impedimento fore duxerim.

Haud profecto is ſum qui verſionum *Latinarum* uſum omnino tollendum eſſe ſtatuam, quando in eis nonnunquam cernitur facultatis criticæ compendiaria quædam laus: verum idem ſentio, quam imperitorum animis periculum anceps inferatur, & quam difficile ſit ſubſidiis iſtiusmodi oblatis non abuti. Quis neſcit ea, quæ res ipſa fert, incommoda? interpreti *Latino* cedunt exules Lexicographi, & quicquid eſt ſtudii operoſioris. quorſum enim cum labore illud foris quæritur, quod facili ſumptu paratur domi? Hinc fit ut adoleſcentes plerumque, ultra interpretem *Latinum* ſapere non auſi, ſenſum illum tralatitium qualemcunque & ſententiam præjudicatam pro genuina temere arripiant; imo & ſibi & docentibus fraudem facere gaudeant, quoties in ſalebroſa & difficiliora quædam inciderint; & tum demum ſibi plaudere & triumphare videantur, cum quoquo modo ſe expediverint, ſive ambiguæ

Latinitatis

Latinitatis nebula tecti, ſive, velut in lucis dubiæ crepuſculo, nec obſervati nec deprehenſi evaſerint.

Interea vero, cum quod in *Græcis* eſt idiomaticum, id interpretatio *Latina* neutiquam exhibeat, videntur mihi quidem cum apparatu illo ſuo non tam *Græca* quam *Latina* percipere; adeoque, tanquam peregrini ducem peregrinum ſortiti, oculo feſtinante ignota percurrunt, ipſisque in *Athenis Athenas* deſiderant.

Ne vero mea tibi ulterius ingeram, libet potius editoris cujusdam doctiſſimi fortius atque melius de verſionibus *Latinis* judicium ſubjungere: qui inter alia hæc inſuper præfatur: — " tantum enim abfuit ut novam verſio-
" nem mihi conficiendam eſſe putarem, ut
" propius nihil factum ſit, quam ut nullam
" ederem; quippe qui & omnibus verſion-
" ibus de lingua *Græca* in *Latinam*, de
" utravis in vernaculas, quibus hanc cum
" doctorum incredibilem paucitatem, tum
" ſemidoctorum & ſciolorum multitudinem
" præcipue, ni fallor, debemus, capitalis
" hoſtis ſim, & hunc ridiculum morem ad-
" jungendi libris *Græcis Latinas* interpreta-
" tiones *Græcarum* literarum labem & per-
" niciem extitiſſe ſemper exiſtimaverim,
" ſed quid facerem? liber *Græcus*, ſine ver-
" ſione

" ſione *Latina* editus, quam cito vel in
" magnorum Doctorum bibliothecis ſitum
" ducat? & quis vermibus & araneis ſcribere
" velit? Quid quod & compendii bibliopo-
" læ habenda ratio erat; qui confirmavit,
" *Græcum* codicem, incomitatum verſione
" *Latina*, omnium malorum mercimonio-
" rum eſſe longe indivendibiliſſimum. qua-
" re ſe magnopere mihi auctorem ſuppli-
" cemque eſſe, ut peſtiferum illud conſilium
" abjiciam," &c. Hæc clariſſ. *Thirlbæus in præfat. ad Juſtin. Mart.* — Jure mireris rationum allatarum vim, præclaram ſane illam & ineluctabilem! ſcias adeo, quamdiu libri fuerint vendibiles, verſiones has *Latinas* nunquam vobis defuturas.

Egon' igitur ut quidquam opponam contra? — at pace veſtra, bibliopolæ, id ſaltem, quod expertus ſenſi, liceat commemorare: merces hasce veſtras diſcentibus adeo non fuiſſe documento & ſubſidio, ut ſæpius incommodo fuerint & impedimento. Quid enim? ex quo illæ in omnium manus venerint, ecquid incrementi literarum *Græcarum* ſcientiam accepiſſe putatis? πολλά γε καὶ δεῖ· imo vero in hac tanta omnigenæ eruditionis luce hominum *Græce* doctorum miram

ram paucitatem exiſtere querimur. Adoleſcentium noſtrorum opera vos abuti querimur, qui a *Græcis* ad *Latina* (& illa quidem ambigua ut plurimum & infida) oculorum & animorum aciem detorquetis. quid enim aliud efficit hæc diſciplina, quam ut prodeant non tam *Græci*, quam interpretum *Latinorum* interpretes, atque adeo multa intelligendo nihil intelligant?

Quid? quod de *Græcæ* linguæ artificio ſingulari, de particularum argutiis, variisque idiotiſmorum elegantiis jam olim a ſummis viris prædicatum accepimus, id omne, quod ſentio quam latiſſime pateat, idem ſentio in verſionibus veſtris exhiberi non poſſe, ſed altius eſſe petendum, & quaſi mediis ex *Athenis* eruendum. Querimur denique hac fraude lenonia veſtra adoleſcentibus induſtriam corrumpi; ita ut non jam Lexica evolvere, ut nihil ipſi meditando extundere, — nihil de ſuo promere aut recondere ſtudeant, — ſed longe ſatius habeant labore alieno ſapere quam ſuo, — ingenii alieni opes, tanquam hæreditatem a proavis relictam, invadere, diſtrahere, — &, quicquid ad manum parabile acciderit, temere arripientes, nihil ultra quærere & allaborare. videte adeo quid præclara compendia veſtra effecerint!

propter

propter exercitationis deſuetudinem debilitatur ingenii vis, & hebetatur acumen: ſcientiæ incremento obeſt ipſa diſcendi nimia facilitas, copia reddit inopes, & moram parit feſtinatio; ſpecies recti incautos decipit, & pro rebus ipſis inanes captantur umbræ. Itaque ergo tam pauci linguæ *Græcæ*, cujus ſtudium præ ſe ferunt, peritiam atque cognitionem intimam ſunt aſſecuti. Ecquod huic malo remedium adhiberi cupis? fac idem ut priſtina majorum in ſtudiis inſtituendis induſtria reſuſcitetur, patientia exercitetur: ut adoleſcentes veſtri omnia marte proprio aggrediantur & elaborent, quaſi nulla ſibi eſſent in promptu ſubſidia: ita demum ingenii ſui viribus uti conſueſcant, ut auxilio alieno neutiquam indigeant. Haud profecto illis ſervitutem *Ægyptiacam* impero: cognitionis certe in omni genere inſtrumenta illis nulla invideo; at idem cavendum puto ne conceſſis abutantur: ne forte, quæ induſtriæ incitamenta eſſe debent, eadem ignaviæ lenocinia & alimenta ſubminiſtrent. Quamobrem verſiones *Latinas* cautius adhiberi, neque tironibus, niſi diſcrimine habito, & quidem rarius, indulgeri velim.

Hæc vero intelliges ita a me eſſe dicta, ut qui non tam hominibus *Criticis* quid li-

ceat, quærere videar, quam *Diſcentibus* quid expediat, quid ſit incommodo. Quare editores illos præcipue laudo, qui, cum facultatis criticæ laudem ampliſſimam fuerint conſecuti, ad humilitatis interea noſtræ conditionem deſcendere non dubitarunt, qui ſcilicet (ne quid de annotationibus operoſioribus dicam) ſcriptori ſuo *Attico Indicem Atticum*, & phraſeologiam comitem adjunxerint; ita ut vocum ſingularum definitio & ſententiarum difficiliorum explicatio proponeretur; quæ quidem duæ res efficiunt ut interpretatio *Latina* minus deſideretur; cum ex utraque parte probe cautum ſit, ne tirones veſtri aut opibus alienis nimium confidant, aut ſuis prorſus diffidant: ut neque horum imbecillitas adminiculis idoneis deſtituatur, neque illorum induſtriæ ſtimuli deſint & incitamenta.

Poſtremo, quoniam, quod *Græca* habent difficillimum, illud fere totum aut in ellipſibus, aut in idiotiſmis, aut denique particulis, & id genus argutiis, continetur, hujus certe diſciplinæ adoleſcentes veſtros haud prorſus ignaros eſſe volumus: atque adeo illa potiſſimum, quæ his de rebus *Lambertus Bos* & *Vigerus*, & *Devarius* præclare ſcripſerint, perlegenda commendamus. ſiquis vero

nos

nos majus quiddam atque operoſius exigere putet, quam quod pro facultatibus, pro ingenio, atque otio, ab ipſis præſtari poſſit, idem nobiscum una quærat, quænam inſtrumenta magis commoda & idonea ſubſtitui poſſint. Quid ergo? quid, ſi e ſcriptoribus modo laudatis delectu ſolerter habito *Enchiridion* quoddam excerperetur, ita concinnatum, ut generis cujuslibet exempla, quæ occurrunt maxime memorabilia, velut archetypa quædam, & capita magis generalia exhibeat, ad quæ ſingula, cujusdem ſpeciei, vel etiam cognatæ gentis, revocari poſſint; ita ut tirones veſtri, hisce documentis inſtructi, ea, quæ aliquandiu involuta & recondita latuerunt, penitius explorare diſcant, & ad intima Grammaticæ, ut ita dicam, myſteria inveſtiganda haud prorſus αμυητοι accedant.

Quoniam vero in hanc materiem incidimus, libet porro noſtratium unice in gratiam aliud quiddam adjicere. Illud adeo mecum recognoſce, quod de præceptis omnibus quibuscunque eſt judicio communi conſtitutum, ut ſint brevia, & ſimplicia, & diſcentium captui convenientia. Jam vero homines criticos grammaticosque ſentis ut plurimum *Latine* ſcripſiſſe, & quicquid eſt præ-

ceptionum ab iis ſermone ut plurimum *Latino*, & eo quidem non communi & populari, ſed ſcholaſtico & acroamatico fuiſſe traditum: ita ut in id intuens percipere videar non tam præceptoris ad diſcipulum, quam philoſophi cum philoſopho differentis orationem: præclaram illam fortaſſe & admirabilem, verum non tam ad aliquem diſciplinæ fructum, quam ad eruditionis reconditæ oſtentationem pompamque comparatam. Quid igitur vero velim rogas? ut nempe quicquid eſt in hac parte præceptionum, id omne plenius & diſtinctius proponatur idiomate non *Latino*, ſed *Anglicano*: ut, quod uſui communi inſervire debeat, idem quoque communi ſenſui atque intellectui accommodetur; & proinde *Enchiridion* iſthoc, quod adoleſcentium noſtrorum in gratiam concinnari velim, dictione exprimatur pura atque didactica, neque minus philoſophica, imo &, ſi res poſtulet, ſcholaſtica, modo per ſynonyma vel paraphraſin commoda adhibeatur explicatio. Illud denique præcipuum quæro & curo, ut ſententiæ cujusque vis & facilius percipiatur, & diſtinctius intelligatur; atque adeo, cum vernacula hæc noſtra iſthoc longe felicius præſtet quam *Latina*, illius ideo hac in parte,

parte, quam hujus uſum, longe potiorem reor.

Quoniam autem de præceptionibus dixi, libet itidem de exemplis pauca quædam ſubjicere. Atque adeo quoties illa e *Demoſthene*, *Platone*, *Ariſtotele*, *Xenophonte*, vel alio quolibet ſcriptore laudato viderim citata, toties ſubiit votis ſaltem præcipere, ut itidem e noſtratium idiomate parallela quædam dictionum exempla, *Græcis* maxime reſpondentia, ſimul adducerentur ; ita ut particularum, idiotiſmorum, Ellipſium noſtratium mira cum *Græcis* convenientia atque cognatio perſpici, adeoque e linguæ alterius intellectione ad alteram via facilior aperiri poſſit. Inſtitutione hujusmodi nihil certe ad docendum aptius excogitari poteſt, cum a notioribus uſque ad minus nota fiat progreſſio, certior quidem illa & auſpicatior, & hæc ſive cognata ſive oppoſita ita ſe invicem illuſtrent, ut tiro noſter, quæ in vernacula familiariter adhibere conſueverit, eadem in *Græcis* minus difficilia experiatur. Illud certe ſcitum eſt *Anglicanam* hanc noſtram ad *Græcæ* indolem propius accedere quam *Latinam*, & exempla quidem hac in parte adeo non deeſſe, ut etiam ſæpe aliud meditantibus ultro ſe ingerant: &

certe

certe eadem nobis omni ingenii acie contemplantibus atque ſedulo exquirentibus haud invita occurrunt.

Quid vero eſt quod homines etiam κριτικωτατους pudeat ea, quæ ad uſum communem pertinent, ſermone communi & populari efferre, cum ille noſter philoſophiam tum *Græcam* tum *Latinam* haud incommode recipiat, imo aliquando etiam & auctiorem redonet ubertate locupletatam ſua? Et ſcriptionum quidem ejusmodi video neque exempla deeſſe neque incitamenta. Ut enim de cæteris taceam, quid noviſſime *Hermes* noſter, qui quod Galli plerique celebres in vernacula ſua, id ipſum in *Anglicana* noſtra, pari cum ακριβολογιας laude eſt aggreſſus? Et profecto præclarum quiddam mihi videtur præſtitiſſe, qui, *Græcorum* opibus undique congeſtis, ſermonem patrium ditaverit,—qui acroamata reconditâ e ſcholis in lucem communem & celebritatem eduxerit,—ſubtilitates metaphyſicas ſtyli elegantiis urbanioribus ornaverit, — de popularibus philoſophice, de philoſophicis populariter diſſeruerit; &, quod demum rei caput eſt, & quidem maxime deſideratum, Grammaticos de arte ſua argutius philoſophari docuerit.

Hæc

Hæc habui, vir amiciſſime, quæ ad te ſcribens de linguæ *Græcæ* ſtudiis recte inſtituendis libere pro re nata dicerem; eo unice animo, ut diſcentium utilitatibus aliquatenus inſervirem: atque adeo id imprimis egi ut, ſtyli exercitationem, quam maxime deſiderari ſentio, tam exemplo quam præceptionibus commendarem, — ut deinde, qui tironibus noſtris ſæpius fraudi & incommodo fuerit, verſionum *Latinarum* abuſum præciderem, vel moderarer; — ut poſtremo diſciplinæ hujusce inſtrumenta magis idonea ſubſtituerem.

— *Tu, ſiquid noviſti rectius iſtis,*
Candidus imperti: ſi non, his utere mecum.

Expoſui & ſcriptionis occaſionem, & editionis conſilium. pauca mihi adhuc dicenda reſtant, quibus oratio noſtra præmuniri, aut excuſari, aut etiam offenſiones declinari poſſint.

Imprimis itaque, quod ad *Græca* attinet — nonnulli me νεωτερίζειν exiſtimabunt, qui apices iſtos vel ζημια, quæ vocibus *Græcis* grammaticorum neſcio quæ autoritas jamdiu affixerat, auſus ſim refigere, literasque nudato capite quaſi inermes in artis typographicæ opprobrium proſtituere. Ecquis interea

interea facti hujusce rationem quærit? sciat adeo hoc me feciſſe ſedulo: haud ſane laboris alicujus devitandi cauſa (ſentio enim & iſtum, qui his argutiis impenditur, haud prorſus fructu ſuo deſtitui) neque vero præ arrogantia aut faſtidioſo rerum novarum ſtudio, ſed hominum quorundam vere criticorum autoritate ſimul & rationum hac in parte graviſſimarum momento adductum: & ea quidem mente, ut, qua fas eſt, ſcriptionis antiquæ verior facies, & ſyllabarum in dicendo genuina vis conſervari poſſit; atque adeo ut iſtius ψιλοπροσῳδίας, &, quæ exinde orta jamdiu inveteravit, pronuntiationis vitioſæ conſuetudo paulatim abrogata exoleſceret. Utcunque vero intermortua ab interitu revocare, aut vetuſtate dilapſa in integrum omnia reſtituere non liceat, at certe laudis erit non infimæ in hujusmodi diſquiſitionibus ad rei veritarem aliquando propius acceſſiſſe: at ſaltem levius peccare minusque inter *Græcos* βαρβαρίζειν videbimur, qui linguæ priſtinam ſimplicitatem redintegrari volumus, quam iſti literatores, qui operoſum iſthoc accentuum artificium invexerint, qui nova quædam ſigna, ſonosque, auribus *Atticis* plane ignotos, ultro citroque affixerint, &, licentia plusquam poeti-

ca abusi, longa corripuerint, brevia produxerint, incongrua demum composuerint, & μέτρον ἀμέτρον ῥυθμὸν ἄρρυθμον exhibuerint. haud certe video quid aliud effecerit hæc nostra accentuum tam inconcinna pronuntiatio.

Sentio equidem in quæstionem me jam incidisse a grammaticis diu multumque agitatam; de qua quidem neque nihil, neque sane multa libet dicere. Accentuum itaque duplex atque diversa mihi videtur ratio: tum eorum, quos, *Græcia* adhuc florente, ars musica sibi proprios adhibuit; tum eorum, quos sæculis deterioribus linguæ obsoletæ & tantum non emortuæ affinxit grammaticorum obscura diligentia. Nullus sane dubito, quin apud *Græcos* perinde ac *Italos* proprius quidam pronunciandi modus, & certa quædam vocis modulatio fuerit usurpata: imo vero, si quid uspiam ingenii solertia & artis præcepta ad linguæ alicujus varietatem & ornamentum afferre potuerint, facile intelligo id omne uberrimum *Græcæ* accessisse; ita ut præ cæteris quibuscunque jure suo habita fuerit μελικωτάτη, & μουσικωτάτη. atque adeo, ut de aliis taceam, tragœdias, & id genus poemata sentio ita ab ipsis fuisse recitata, ut etiam cantari viderentur

rentur; & hanc inſuper vocis modulationem qualemcunque, quam pro re nata choragi juſſu αυλητης vel φωνασκου aliquis præceperit, id cavens præcipue nequid extra numerum hiſtrio pronuntiaret, certis quibusdam notis fuiſſe deſignatas; quæ quidem, quoniam in muſica adhibitæ tonorum varietatem indigitarent, προσωδιαι ſive accentus nominabantur. at quales illæ fuerint, neminem puto e doctiſſima *Meibomiorum* gente conjectura aſſequi. qualeſcunque autem illæ fuerint, hoc ſaltem in genere videmur intelligere, ſcilicet ad muſicæ uſus fuiſſe illas præcipue comparatas; quod ipſum & rei ipſius & nominis ratio ſatis indicat, & e theatro poſtea ad colloquium populare neſcio quomodo traductas.

Siquis forte miretur in hujusmodi rei tam apertæ ignoratione tanta nos verſari, idem velim mecum recolat, hæc ipſa, cum in hominum ſenſus indies incurrerent, *Græcis* omnibus fuiſſe notiora, quam ut deſcriptione ulla indigerent. proinde *Ariſtoteles* in *Poetica*, cum cætera fuſius explicaverit, de hac re pauca modo obiter & parce nimis, μελοποιαν δε — ὁ τὴν δυναμιν φανεραν εχει πασαν. Itaque ergo contigit ut, quod olim vulgo erat notiſſimum, id ipſum poſteris jam

jam prorſus incognitum interciderit. Quid igitur? de rebus obſcuris & incertis, quarum nec monumenta extant ulla neque ſatis explicata commemoratio, pro certo aliquid fidenter ſtatuere animi foret arrogantis & temerarii: & certe ſatius eſt negativa quam affirmativa aſtruere, & problemata potius, quam dogmata efferre. Proinde neque de *Græcorum* arte muſica, cujus vim ſentio quam fuerit maxima, neque de illa oris rotundi pronuntiatione, quam tantopere laudatam accepimus, quidquam definire auſim. Interea vero, ne prorſus omnia neſcire videar, ea, quæ inveſtiganti veriſimiliora videbantur, ſecutus, adducor ut credam accentus illos primævos & genuinos, quibus ſolis appellatio iſta *(προσῳδιαι) καθ' ἐξοχὴν* conveniebat, cum arte muſica, quam comitabantur, una intercidiſſe. Si quos deinde a * grammaticis an-

* Iſ. Voſſ. *De poemat. cantu & viribus rhythmi*, p. 17. —olim quippe, florentibus etiamnum *Græciæ* rebus, longe alia proſodiæ & accentuum erat ratio quam quæ poſtmodum a magiſtris reperta & introducta fuit. Non veteres tantum grammatici, ſed & ipſum vocabulum manifeſte teſtatur proſodiam verſari circa cantum verborum, ideoque in antiquiſſima & primaria ſignificatione ſic definitur, προσῳδία ἐστὶ τόνος φωνῆς πρὸς ὃν ᾄδομεν, proſodia eſt tenor vocis ad quem canimus. hinc facile colligitur non grammaticorum, ſed vero muſicorum olim fuiſſe officium, notas ſeu diagrammata

tiquioribus invectos compereris, facile intelliges eas, qualescunque demum fuerint, ar-

prosodica unde cantus cognosceretur, appingere poematis. cum vero omnis sermo sit veluti cantus quidam, translatum est ad quorumvis etiam verborum pronuntiationem hoc vocabulum: unde demum occasionem arripuere grammatici, ut accentus musicos suis usibus accommodarent, ad declaranda tempora & syllabarum quantitatem. Primus grammaticorum qui accentus istos usurpavit, is, si *Apollonio*, *Arcadio*, aliisque *Græcorum* magistris fidendum, fuit *Aristophanes* literator, circa tempora *Ptolemæi Philopatoris*, & *Epiphanis* . . . . . Usque ad tempora *Antonini* & *Commodi* impp. perstitit nihilominus antiqua & fere integra loquendi ratio: ut opus non fuerit totidem apicibus scripturas onerare, ac posterioribus factum sit sæculis, cessante nempe & penitus collapsa vetere pronuntiandi ratione. Quam recens sit usus apponendi istiusmodi accentus quibuslibet scripturis, hoc satis declarat, quod in nullis marmoribus, nullis numismatis, nullis denique codicibus, qui quidem mille vel nongentis annis antiquiores sunt, virgulæ aut apices ulli compareant: unde satis evidenter patet toto intermedio tempore, quod ab *Aristophane* grammatico effluxit, usque ad id tempus, quo accentus adscribi cœperunt, per spatium nempe octo vel novem sæculorum, haud aliis usibus adhibitas fuisse a grammaticis accentuum notas, quam ad erudiendam in arte metrica juventutem. Nec tamen existimandum similem, ac nunc passim recepta est, olim quoque fuisse accentuum rationem; qui enim cantus aut lectio subsistere possit, siquis Homericos versus ita ut vulgo fit, pronuntiet?

Ἠέλιος δ' ἀνόρουσε λιπὼν περικαλλέα λίμνην

tis

tis metricæ uſibus inſerviiſſe, a linguæ *Græcæ* præceptoribus eo conſilio adhibitos, ut leges

Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν·

longe aliter veteres: ſic nempe illi accentus digerebant,

Ἥλιος δ' ἀνορέξε λιπὼν περικάλλεα λίμνην
Οὐρανὸν ἐς πολυχάλκον, ἵν' ἀθανάτοῖσι φαείνῃ
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζειδώρον ἄρουραν·

vera eſſe quæ affirmo libenter agnoſcet is, qui veterum grammaticorum *Dionyſii Thracis*, *Apollonii Alexandrini*, *Ælii Dionyſii Halicarnaſſenſis*, *Ariſtarchi* junioris, & aliorum, quæ ſuperſunt, ſcripta & fragmenta evolvat. ſed & ex iis, qui omnium manibus teruntur, compilatore videlicet etymologici magni & *Euſtathio*, idem obſervare eſt, utpote qui non uno loco teſtentur, in antiquis exemplaribus & præceptis veterum grammaticorum longe diverſam occurrere accentuum rationem ab ea, quæ poſtmodum placuit. In iis enim monent non ſcriptum fuiſſe ἕτοιμον, ἔρημον, πρόπαιον, ſed ἑτοῖμον, ἐρῆμον, προπαῖον. Item non ταχύτης, ταχύτητος, & βραδύτης, βραδύτητος, ſed ταχυτὴς, ταχυτῆτος, βραδυτὴς, βραδυτῆτος· & ſic in cæteris omnibus, ita ut accentus veræ & naturali ſyllabarum ſemper conveniret menſuræ . . . . . illud firmum fixumque manet, veteres accentuum habuiſſe rationem longe diverſam a ſpuriis iſtis accentibus, qui hodie in uſu ſunt. quos ſi admiſeris, nunquam efficies ut vel cantus, vel forma carminis ſibi conſtet. at vero, ſi antiquos revoces accentus convenientes veræ & antiquæ ſyllabarum quantitati, tantam numerorum ſenties ſuavitatem, ut vel ſola carminum lectio cuicunque hodierno cantui invidiam poſſit facere.

metricæ & juſta ſyllabarum quantitas, &, qua fas erat, priſtinus pronuntiationis tonus conſervari poſſet. At vero quid hoc ad illos, quos hodierna ſcriptio exhibet, accentus? illorum certe cauſa eſt longe diſpar & ratio diſſimilis. quid enim? num illi in muſicæ vel metricæ ſubſidium advocantur? nihil certe minus: imo vero utrique nihil magis advorſum: nihil utriusque rationes perturbat magis & peſſundat. — Ecquis demum rogat cui bono fuerint? haud ſane in promptu eſt reſponſio, an ad ἀμφιβολογιαν diſtinguendam? ἑρμαιον αν ειη τυϐο γε· imo vero utilitatis alicujus, ubicunque affulſerit, ſpeciem omnem libenter amplectimur: at profecto rarior erit iſtius beneficii gratia. — Ecquid porro ad orationis ornamentum conferunt? at profecto, ſiquid nos recte digitis callemus & aure, nihil tale demonſtrari poſſe confidimus: ubi enim contra genuinam ſyllabarum vim effertur pronuntiatio, ῥυθμια & ἁρμονια prorſus omnis corrumpitur.

Si porro de accentuum noſtrorum autoritate inſtituatur diſquiſitio, quid a nobis ſtatui oportet? haud certe illam antiquitas veneranda aſtruit: haud diuturnus uſus confirmavit: ſed nec ulla adſtipulatur ratio. Non illam marmora, non numiſmata, non codices

codices vetuſtiores uſpiam agnoſcunt. ſcias adeo iſtiusmodi *Ζηρεια* fuiſſe ævi ſequioris figmenta. Ecquis autem illorum, qualia nunc adhibentur, originem accuratius inveſtigare cupit, — reperiet profecto eam, qualis ut plurimum gentis ſpuriæ & adulterinæ eſſe ſolet, indefinitam prorſus & obſcuram: haud ſane a *Græciæ* florentis temporibus repetendam, ſed potius e ſæculis deterioribus, imo forſan & ipſis barbariæ ſæcibus depromendam; & tum demum ab hominibus grammaticis excogitatam & inductam, quando imperio *Romano* ſimul & *Græcæ* linguæ ſtudio jam indies conſeneſcente, neque muſica theatralis neque ars metrica jam amplius incorrupta conſiſteret: tum demum, cum populi auribus male affectis cantores nova quædam lenocinia afferrent, &, nulla quantitatis ratione habita, neſcio quo plaſmatum & frequentamentorum artificio ſyllabas temere diſcerperent, protraherent, confunderent. Perverſa hac modulatio aliquando etiam & pronuntiationem popularem vitiavit: e theatro ad grammaticorum ſcholas ſeducta tranſiit corruptela; ipſa rei inſcitia novam peperit artem. Cavebant quidem illi ne *Græca* prorſus interciderent, ne, tanquam in regione ignota, ſine duce, ſine lege juventus

tus rudis vagaretur; atque adeo, nequid ipsi de re incerta ignorare viderentur, pronuntiandi normam quandam inconcinnam & abnormem ex idiomate forsan vernaculo hinc inde conflatam, & ad aurium præjudicia accommodatam instituerunt. Usque adeo a fautoribus suis violata & deformata est hæc lingua. Non jam amplius *Graiis* ore rotundo Musa dedit loqui, sed obstupuit illico, tralatitios mirata sonos novamque plane prosodiam, &, ut ita dicam, barbaros viciſſim de *Græcia* triumphantes.

Licebit saltem rei dubiæ atque obscuræ originem indaganti quaslibet pro re nata conjecturas efferre. verum enimvero, ut ut hæc fuerint, haud sane lubens committam ut apices isti, quos vocibus *Græcis* appingi videmus, pro genuinis agnoscantur; aut ut linguæ, qua nihil arte elaboratum magis perfectumque excogitari potest, pronuntiatio ad normam, quam modo dixi adeo abnormem & inconcinnam, componatur. quidni jure indignemur, quoties ordinem illum, quem vel natura vel diuturnus usus præceperat, perturbari & inverti videamus? Ipsæ mehercle syllabæ injuriam sibi illatam queruntur: sonos peregrinos dissonosque *Atticæ* aures neutiquam patiuntur; imo res ipsa reclamat.

clamat. quid enim incongruum magis abſonumque, quam ut lingua eadem, & quidem τεχνικωτάτη, a ſeipſa diſcreparet; ut eadem in ſyllaba tonos reciperet contrarios, aliud ſonaret in oratione ſoluta, aliud in carmine? quid? ſonorum quantitatem & qualitatem, extenſionem, &, ut ita dicam, intenſionem minime diſtingui? ea, quæ natura uſusque diſcreverat, promiſcue confundi? Non iſthoc dialecticorum leges tolerant. Quid denique? Dactylos medio in curſu retardari, ſpondæos præcipitari, corripi demum longa, brevia produci *— hoccine credibile eſt aut

* Libet hac de re pauca quædam ex *H. Chr. Henninii* Ελληνισμ· Ορθωδ. tranſcripta exhibere, p. 50.

Quid enim ineptius, quam inſumere in *natura longis* ſyllabis morulas breviſſimas, ob ſolam virgulam obliquam hic illic pictam? cum tamen omnes, quotquot unquam extitere apud *Græcos*, grammatici, ad unum omnes, liquidiſſime profiteantur, τα Η & Ω διφθογγος *natura ſua* eſſe *longas*, nec ulla ratione fieri breves. Quid eſt aliud *natura eſſe longum* quam morulam longiorem conſumere in pronuntiatione? Atqui per accentum vulgo videmus etiam longiſſimas ſyllabas præcipitari, & volubili lingua corripi. Pronuntiet quis ſecundum morem vulgarem ὑπόκωφον: aurium horror docebit eum veloci lingua tranſiliiſſe το ΚΑΥΣΤ, quod quam abhorreat, non dicam, a ſuavitate modulationis (*Græca* enim lingua ſuaviſſima habetur) ſed natura

memorabile? — nemo profecto, nemo ſanus *Græcos*, homines aurium ad faſtidium usque delicatorum, in pronuntiando usque adeo βαρβαρίζειν potuiſſe exiſtimabit.

Interim haud ignoro, quantitate ſalva adhuc & incolumi, vocis tonos variari poſſe; neque hac forſan in parte *Græcos* veteres permagnum quiddam pronuntiando efficere potuiſſe negaverim; & is ſane erit mihi magnus Apollo, quisquis antiquam illam & genuinam προσῳδίαν reſtituerit: — at vero, cum ab accentoribus hodiernis nihil tale effici videam, deſines mirari, ſi, quas illi præſcripſerint, legibus obſequium ſervile non præſtiterim. Imo vero facile patior grammaticos ſuo uti judicio, & inſtitutiones, unde utilitas aliqua percipiatur, inculcare: itidem facile patior typographos uſitatas vocibus *Græcis* virgulas appingere, & ſolitis oculorum præjudiciis ſatis facere: verum ea interim lege, ut nota ſyllabarum quantitas non violetur; ut metri rythmique rationes a pronuntiantibus incorruptæ ſerventur. Quolibet, inquies, in vocabulo propriam quandam ſedem habet accentus: habeat ſane; at qualem? & quibus legibus definitam? quid?

διφθόγγῳ (id eſt ſoni duplicati) nemo non, ſi modo non ſit ſurdaſter, audit.

ἄνθρωποι,

ἄνθρωποι, ἀνθρώπων &c. — ecquis eadem in voce talem pronuntiationis diſcordiam tolerari potuiſſe crediderit, &, ubi par utriusque eſt ratio, talem ανωμαλιαν? Utcunque demum de argutiis hujusmodi ſtatueris, at certe nolo propterea, ut illud, quod immobile eſſe debet, loco moveatur; nolo, inquam, ſyllabarum quantitatem mutari. Siquis vero interim apices iſtos, ut ſcriptionis ornamenta, aut diſciplinæ alicujus utilis inſtrumenta, adhuc retinendos putet, haud ſane repugno; modo idem ſimul & quantitatis notas vocibus affigi curet: quod ipſum ſi fecerit, nullus dubito, quin poſtmodo, cum pronuntiantis vocem in diverſa ſimul & contraria diſtrahi ſenſerit, præ perplexis hæc ſimplicia noſtra, præ incertis certa amplectatur, & grammaticorum de accentibus præceptiones operoſas haud invitus dediſcat. Quod ſupereſt, quoniam hac in parte diſcentium commodis præcipue conſulendum puto, lexicographis futuris id negotii commendare liceat, ut, quod in *Latinis* quibusdam factum vident, id ipſum in *Græcis* aliquando præſtent; ut ſcilicet, literatorum operis in hanc rem collatis adjuti, quolibet in vocabulo ſyllabarum quantitatem dubiam notulis quibusdam inſcriptis definitam exhi-

beant. Ita fiet ut tiro noſter ad metra intelligenda aliquanto paratior accedat, & in pronuntiando illam regularum, quæ vulgo ingeruntur, fallacium opem minus deſideret.

Age vero, recognoſce jam mecum illam, quæ in academia *Cantabrigienſi*, duobis abhinc ſæculis, de linguæ *Græcæ* pronuntiatione excitata fuit, * controverſiam memorabilem. Rogas quorſum ſpectat hujusce rei hic a me injecta mentio? ut nempe intelligas nihil adeo abſurdum & incongruum excogitari poſſe, quod non ſciolorum arrogantia venditare, — aut imperitorum hominum decepta credulitas arripere — aut imperantium autoritas præcipere — aut denique inveterata conſuetudo confirmare non potuerit. Utrinque diſputantium mira erat vehementia: errori fœdiſſimo non patronus deſuit, ſed nec oppugnator. Verum aliquando tandem autoritatem vicit ratio, conſuetudinem antiquitas: & de cancellarii pervicacia triumphavit Prælectoris Academici facundia; veterisque *Græciæ* linguam ſervitute quadam nova oppreſſam aliquando liberavit. Quamobrem & nobis, uti ſpero, venia fa-

* Vide *Stephani Wintonienſis* & *Joh. Cheki Cantab.* de hac re epiſtolas.

cilior

cilior concedetur, ſi, dum ad rei veritatem propius accedere ſtudemus, a conſuetudine vulgari penitus receſſerimus; cauſæque non abſimilis defenſioni ſimilis aliquando exitus reſpondebit. In diſputando non opinionis præjudicatæ gratiam, ſed rationis momenta quærimus; & in re philoſophica cum paucis recte ſapere, quam cum vulgo fidenter errare malumus. Quid ergo? quid ſi deſinamus aliquando errorem agnitum tueri, nec vereamur, quod rectum ſentimus, id ipſum conſtanter defendere? Proinde, quidſi ψιλοπροσῳδιαν iſtam, &, quos iſti apices affixi deſignant præcipiuntque, accentus, utpote a *Græcorum* indole prorſus abhorrentes, e pronuntiatione tollendos ſtatuamus: & antiquitatis genuinæ veſtigia, imo & *Etonenſium* noſtrorum diſciplinam ſecuti jure cautum habeamus ne legentis ab oculo ad aurem linguamque tranſeat ille familiaris & præjudicatus error: nequid porro in pronuntiando contra ſyllabarum germanam vim & quantitatem peccemus, ſed ut rhythmi metrique leges inviolatæ conſerventur — ut denique ſublata iſthac, quæ jamdiu inveteravit, κακοφωνιας conſuetudine, juſtior quædam ευφωνια, &, qua fas eſt, ὁμοφωνια reſtituatur. Hoc adeo, quod omnium fere tacito

cito quodam judicio votisque expeti ſenſerim, fuſius explicandum & aſtruendum duxi: plura ſcire qui cupit, autore utatur *Is. Voſſio de Poematum cantu & viribus rhythmi*, &, qui deinde hac de re diſertius ſcripſit, * *Hen. Chr. Henninio.*

* Ἑλληνισμὸς Ὀρθοέπειας· ſeu *Græcam* linguam non eſſe ſecundum accentus pronuntiandam diſſertatio paradoxa. In qua, oſtenſa accentuum novitia origine, ac diverſiſſimo uſu, quem alium obtinuere apud primos illorum inventores, alium apud ſequiores eorundem frequentatores, evidentiſſime docetur *Græcam* linguam ſecundum accentus, ut vulgo ab omnibus hucuſque fieri conſuevit, pronuntiandam non eſſe: cujus pronuntiandæ vera genuina & antiqua ratio firmis & inconcuſſis argumentis afferitur, & ab exceptionibus, quæ contra eandem opponi poſſent certiſſime vindicatur. — *Habes quæ libelli titulus pollicetur: vide porro, quæ in epilogo rei ſummam repetens ſcriptor ſe præſtitiſſe confidit.*

Sect. 162. Cum itaque accentus *Græcanici* eſſent recepti primum pro re metrica in ſcholis privatis, deinde poſt etiam publice pro facilitate diſcendi *Helleniſmi*, labente *Græcia* & *Græciſmo* pronuntiatio & modulatio hujus paulatim declinavit, & nativus ille *Græciſmi* decor, illa *Helleniſmi* ſuavitas tandem novo *Romaniſmo* invecto ſiderata ſtetit, deſcivit, obmutuit; tandemque incuria *Græculorum* & fatali linguarum mutatione, ex vernaculæ barbariæ more, ipſe quoque veterum *Helleniſmus*, ſub accentuum tormenta vocatus, ab imperitis ad eos apices & faſtigia eſt pronuntiatus & emodulatus in noſtram uſque ætatem, errore, ut ita dicam, œcomenico: cujus origo ipſis *Græculis* debetur, ſenſim

Hæc

Hæc de *Græcis*:—& plura forte quam inſtituti ratio poſtulabat. forſan & de *Latinis*, quæ quidem, utpote materiæ cognatione quadam cum *Græcis* conjuncta, & adoleſcentium ingenio captuique accommodatiora, adjecimus, pauca quædam præfari oportebit. Vereor etenim ne illa in quorundam reprehenſionem incurrant, quippe quæ leviora & minus elaborata videantur, imo & ad ſcriptionis plane *Petronianæ* varietatem ſive negligentiam compoſita. forte & nonnulli

paulatimque barbara modulationi aſſuefactis; a quibus *Itali*, *Germani*, *Galli*, *Belgæ*, *Angli* vitioſam modulationem acceptam infauſto ſidere eandem modulando *Helleniſmo* intulerunt.

Sect. 163. Ergo, cum hæc ita ſe revera habeant, pronuntiatio & modulatio *Græciſmi* purioris ſeu *Helleniſmi* veteris conſiſtit non in βαρβαρῳδια ad vulgares *Romanorum* accentus, ſed in rationali pronuntiatione, ſecundum rationem veri valoris literarum & quantitatis, & in rationali modulatione ſeu intenſione vocis tonica ſecundum rationem quantitatis; ſyllabæ ipſius in monoſyllabis; prioris in diſſyllabis, penultima in polyſyllabis ad regulas illas quatuor modulationis a nobis traditas & aſſertas, quæ apud *Græcos* & *Latinos*, omnesque populos rationali modulatione gaudentes ſunt æternæ veritatis.

Hæc libuit exſcripta proferre ut libelli, qui quidem rarior hominum manibus verſatur, ſcopus & ſententia intelligi poſſit, & quid demum ſcriptoris doctiſſimi meditata fuerit & aſſecuta diſſertatio paradoxa.

haud

haud ſine riſu opinabuntur, ut *mercimonia minus indivendibilia*, fuiſſe illa a me, bibliopola hortante, emiſſa. verum ut ut hæc fuerint, ſiquidem noſtra hæc adoleſcentibus veſtris uſui fuerint vel oblectamento, haud ea certe illis invideo: nec, quæ illi haud inviti legerint, ea me emiſiſſe piget. Et, quoniam illorum gratia præcipue ſcriptionum diverſo in genere exempla proponi velim, me quoque in imitationibus, quas illis præcipio, facile verſari patior. Neque ſane illubenter fateor hac in parte ſtyli *Petroniani* imitationem me affectaſſe. Utinam illius ubertatem & elegantias tam prope noſtra attingere poſſet oratio, quam longe animus abeſt a rerum dictorumque turpitudine. Nihil enim illo aut popularius aut ornatius, nihil tam ad ſeria quam ad ludicra, &, quæcunque demum in conſuetudine communi occurrunt, deſcribenda aptius afferri poteſt; cum varietatem fere omnem, quæ pro re nata adhiberi ſolet, tum metri tum orationis ſolutæ pari cum gratia & dignitate ſuſtineat. Quod quidem a *Boethio* præclare vides præſtitum; qui hanc dictionis figuram coloremque diverſum in rerum ſacrarum diſquiſitionibus tranſlatum feliciter exhibuit, & ſeveritatem philoſophicam hoc rhythmi

variabilis

variabilis condimento ſuaviſſimo temperavit.

Siquis porro noſtra hæc reprehendat, quod privata quædam & domeſtica, &, quæ ad ſe nihil attinent, in lucem publicam produxerim, utinam ille pauliſper in noſtras tranſeat partes, recolatque quid epiſtolas ſcribentium & ſuggerit & recipit familiaritas; & eo demum animo ad legendum accedat, ut nihil humanitatis a ſe alienum putet. Quoties ergo noſtræ aut erga parentes pietatis, aut animi erga hoſpites grati benevolique teſtimonia viderit, toties videt quæ pari quodam cognationis jure ad ſe ſuosque transferat: &, ſiquidem indole gaudeat liberali & ingenua, virtutibus alienis favebit, laudesque agnoſcet ſuas. Ubi nihil aſpere, nihil maligne dictum ſentit Lector æquus candidusque, parcius acumine critico ſcripta caſtigabit: quin potius ſcribentis affectibus ultro indulgebit, ut ſuis; atque adeo peregrinationum comes, rerum, locorum, hominumque hiſtoriis deſcriptis intereſſe videbitur, & cum illo una viciſſim dolere, & ridere & philoſophari.

Me quidem ſcribentem fateor non tam expectationi alienæ, quam animo ſæpe obſequi meo; & vereor ſane, qua in re diffi-

cile eſt modum tenere, amicorum in cauſa dicenti juſto latius ſe effuderit oratio. Noli autem propterea hanc exemplorum commemorationem a me temere & ſine documenti alicujus fructu allatam exiſtimare. Ubi nempe ſacerdotis Chriſtiani mores a me deſcriptos videris, ibi forte occurret quiddam, quod cupias aliquando ad laudes traduci tuas. In eundem porro intuens emeritum, exortem, indotatum, ſive miſericordia, ſive indignatione commotus, intelligas ad opes & honores adipiſcendos quam parum profuerit aut vitæ ſanctitas, aut eruditionis theologicæ commendatio, ſi interim aut magnatum favorem, aut gratiam popularem abeſſe contigerit. Licebit ſaltem reverendo huic ſeni, veluti vita jam defuncto, parentalia quædam perſolvere, cum ita ſemper vixerit ut mortuus, fortunæ contemptor atque famæ: imo etiamnum marmore epitaphio ſurdior præconia non agnoſcat ſua.

An porro fruſtra ego te ad *Gul. Greenaway*, τὸν μακαρίτην, memoriam recolendam vocare videor, cum intelligas virtutum fere omnium quotquot in homine academico requiruntur, commemorationem in illius deſiderio contineri? quam & poſteris, ad quos exempli fama pervenerit, uſque profuturam

futuram ſpero, quamdiu hominum animis recti verique ſenſus inſederit, & in academia religionis & literarum ſtudia floruerint. Ego quidem reipublicæ veſtræ ita bene cupio, ut ſimul capiam civem nunquam vobis defore, tali ingenio animoque præditum: quo ſane nemo unquam extitit diſciplinarum liberalium ſtudioſior & autor & hortator: quo præceptore nihil ſcholæ unquam διδακτικώτερον, quo ſodali in conſuetudine domeſtica nihil candidius, nihil χαριεστερον Charites ipſæ, in officiis demum publicis quibuscunque nihil Ακαδημικώτερον protulerit Academia.

Haud ſane patienter quidquam diſſimulare ſoleo, in quo animus mihi aliquanto commovetur; atque adeo, cum nihil fere antiquius, nihil jucundius habeam, quam amicitiarum, quibus uſus ſum honeſtiſſimis, memoriam, fateor mihi hac in parte ſtylum licentius evagari & exultare. Et ſane virtutum, quascunque habuerim caras aut venerabiles, commemoratio ipſa me recreat uſque & delectat, quam etiam tibi non inutilem nec ingratam fore confido.

Illud certe & æquum & a pietate noſtra haud alienum judicabis, ut, quos tu in vita cognoras optimos, iisdem teſtimonii no-

ſtri commendatio accederet, ut, quibus cætera virtutum præmia malignior invíderat fortuna, iidem debito laudationum noſtrarum officio non deſtituerentur. licebit ſaltem homines de republica bene meritos honore tanquam ſupremo proſequi:

His ſaltem accumulem donis & fungar inani
Munere.

Hæc de me meisque præfatus, aliquando tandem ad illud, quod in primis inſtitutum habui, revertor, ſcilicet id agens ut juventus veſtra Academica tum cohortationibus tum etiam ſcriptionum exemplis quibusdam propoſitis ad ſtyli diverſo in genere exercitationem habendam dirigi & exſtimulari poſſit. Neque ſane hac in re periculum me feciſſe piget: & hinc & inde redundabit aliquis conſilii mei fructus; ſi quidem noſtra hæc placuerint, habent quæ imitentur; ſin minus, habent in quibus acumen adhibeant criticum: ego interim, quod peto, videbor mihi conſecutus, cum arrectos quoquo modorud ſcribendum provocaverim. Hoc profecto id ipſum eſt (iteranda eſt enim hæc querela) quod apud vos ut plurimum deſiderari ſentio. Itaque ſæpius illud *Ciceronianum* auribus inſtillare libet, *caput rei eſt plurimum*

mum ſcribere — ſtylus dicendi magiſter optimus, &c. excutiendum vobis eſt hoc quicquid eſt ſive ſegnitiæ, ſive timiditatis, ſive mali pudoris, ſive etiam faſtidii delicati. Ad exemplaria *Græca*, ad *Latina* revoco: ſtylum in manus trado; eccui aliqua ineſt ingenii vel judicii facultas? experiendo periclitetur: quæ non fruſtra admiratur, ſcripta eadem imitando exprimat: intelligat e crebris exercitationibus novam quandam in exequendo facilitatem elici, operique ſæpe retractato perfectionis laudem aliquando accedere.

Utinam profecto, quæ poſt literas modo renatas vigebat, eadem apud vos nunc quoque ſtudiorum liberalium æmulatio vigeret, eadem utraque in lingua ſtyli prompta exercitatio: atque adeo pro re quavis nata inter literatos commercium vere literarium intercederet: ita animus ad ſcribendum erectior & paratior accingeretur, &, cum non ſine gloria negotium, tum nec otium ſibi eſſet prorſus infructuoſum, aut omni laude vacuum. Utinam profecto ſuperiora illa tempora ita poſſem laudare, ut ſimul recentiora non tacite reprehenderem, in quibus tum ingenii, tum induſtriæ conſimilis exempla deeſſe queror! Quæ a majoribus diverſo in

genere

genere ſcripta accepimus, jure admiramur, non operoſiora ſolum illa, & labores plane Herculeos, ſed ipſas etiam proluſiones & παρεργα, quæ quidem noſtræ αυτοδιδακτολογιας laudem omnem exſuperare videntur. Extant eorum epiſtolæ & orationes, quali ingenio excogitatæ, arte elaboratæ! extant profecto illæ, antiquitatis *Romanæ*, ut ita dicam, monumenta totidem, in *Latinitatis* hodiernæ opprobrium extructa. Quid enim ad ſuperiores illos reſpiciens de hominibus noſtris dicam? Quam pauci dictionis *Latinæ* ακριβειαν exploratam habent & perſpectam? qui ipſis e fontibus puriores hauſtus ducere, quam aliunde derivatos & tralatitios ſequi malint? imo plerique ſatis habent in ſecundis vel tertiis ſubſiſtere, imitatorum imitatores imitari, declamatorem quemvis Academicum pro *Cicerone*, Muſasque *Anglicanas* noſtras pro *Romanis* admirari. Quotus quisque demum reperitur, qui, vel ad ſcribendum, vel ad roſtra vocatus, non ipſo in limine perturbatur & hæret illico, verborum copia & delectu plane deſtitutus? Unde hoc contigerit, rogas? Dicam id quod res eſt: Nos ipſi nobis deſumus: per nimiam deſuetudinem paulatim imminuitur & pene extinguitur ipſa ſcribendi facultas; deſinamus

mirari

mirari, ſi, quod ſequi nolumus, id ipſum minime aſſequamur; aut, ſi, in tanta ſententiarum inopia & ingenii ſterilitate, vera eloquentiæ laus deſideretur.

Quid vero de concionibus, de orationibus, dicam, quas aut recitatas audiiſſe, aut ſcriptas legiſſe contigit? — Nolo equidem aliquid durius ſtatuere: at certe reipublicæ literariæ cauſa illud video eſſe optandum, ut vobis minus prompta eſſet ad plauſum manus, nec ad rei cujuslibet approbationem feſtinaret temeraria benignitas. Equidem haud fruſtra metui auditorum in judicando illa ſemper lenitas nimia quorſum evaderet, ne ſcilicet infcitiæ & ignaviæ ſuæ ſimul & alienæ ſpeciem prætenderet honeſtam, & opera mutuo dedita ultro fraudem ſibi fieri pateretur: cum orator interim neque magnum aliquid aut præclarum præſtare ſtudeat, quod viderit ab audientibus nullatenus exigi. Dicentis arrogantia auribus quaſi obſequium imperat: timiditatis autem aut verecundiæ ſpecies miſericordiam impetrat: utrobique erroribus adblanditur aut laudis aut veniæ præconcepta quædam ſpes. At videte interim, ne forte crudelis illa videatur clementia & noxia facilitas, quæ peccantibus veniam tam parabilem & præjudicatam indulget;

duiget; cum aliquando ad rempublicam exempli damnum atque dedecus redundaverit. Oportet potius gravem quandam & severam expectationem præcurrere, & quicquid terriculamenti vel reverentiæ hominum criticorum censuræ incutere possint. Hoc profecto illud est quod oratori ambitionem generosam accendet, industriam stimulabit, & ingenii vim omnem evocabit: ita demum singulare quiddam & *Romanis* auribus & hominum Academicorum existimatione dignum proferri possit. Siquidem plures bene subducta ratione ad facultatem criticam accederent, non dubito plures itidem fore qui facultate vere oratoria pollerent, & ad perorandum de qualibet re instructiores in reipublicæ celebritatem prodirent. Hoc si esset, minus de eo, quod contigisse aliquando vidimus, in posterum quereremur: non eloquentiæ loco in rostris cujusquam impune triumpharet audacia, non histrionis satyrica pro *Ciceronianis*, nec pro *Latinis* non *Latina* rumore secundo prædicarentur. Facti exempla quæris? Recognosce modo mecum illam * Orationem Theatra-

* Vide Orat. in Theat. Sheldon. hab. Id. Apr. a Gul. King, LL. D. 1749.

lem

lem famoſiſſimam, quanto ordinum fere omnium plauſu præconiisque celebratam? eandem illam, quam nemo fere jam non indignabundus legat, & tantum non incredulus oderit? recognoſce modo illum dicendi artificem feſto illo die tam mirifice triumphantem, & laude populari cumulatum, ut piaculum prorſus eſſet quidquam animadvertere aut reprehendere: eundem illum ſcriptorem tam inelegantem & impurum, ut nemo jam auſit defendere. Profecto haud facile dixerim utrum mirer magis aut oratoris veſtri arrogantiam, qui in conventu illo venerabili farraginem verborum tam inficetam ſimul & odioſam venditare non dubitavit, aut hominum veſtrorum imperitiam & facilitatem, qui non patienter modo, ſed etiam cum plauſu venditatam exceperunt. Quis non potius crediderit vobis die illo ſenſus & judicia corrumpi, qui ea temere comprobaſtis, quorum poſtmodo puduerit? Hæc recolens præterita nonne mecum una ſentis præcipuum quiddam hac in parte vobis deſiderari, diſciplinam nempe quandam deſiderari, quæ adoleſcentes veſtros ad judicandum acutiores, ad ſcribendum promptiores reddat: eam profecto ipſam, quæ cætera fere omnia ambitu ſuo complec-

titur, crebram *ſtyli exercitationem*. — Sed ſatis hæc: ne forte videar non tam admonere & cohortari, quam reprehendere & exprobrare velle. Veruntamen hac in cauſa quod uſui ſiet, nihil diſſimulandum puto, nec in erroribus ibi quidquam leve aut tolerabile, ubi omnia cupio eſſe perfectiſſima.

Ad te demum, vir amiciſſime, rediens ea quidem video quæ Almæ Matri noſtræ jure gratuler. Nunquam certe de ea re republica deſperaverim, quæ viros complures tui ſimiles protulerit. — Sed parcius hæc, ad te ſcribens, cogitatione potius quam ſtylo proſequenda. Perge porro, quod facis, rem literariam & præceptionibus promovere & exemplo ornare; munerisque, quod ſuſtines, graviſſimi partes adimplere & univerſum ἀξίωμα tueri: quicquid inde invidiæ tibi accreverit, id omne laudibus appone tuis. gaude interim ingenio tuo animoque bono, &, ſi nihil aliud mercedis acceſſerit, recte dictorum factorumque conſcientia. Præclarum quiddam eſt de republica bene mereri: at vero, dum ſeris alteri quæ proſint ſæculo, utinam eorum fructus aliquis ad te redundet: ut, quod fore æquum arbitror & ab omnibus jure conceſſum, cum in negotio, & quidem honeſtiſſimo, non ſine gloria, ſed nec ſine ofenſionibus

fenſionibus, verſatus fueris, aliquando etiam in otio cum dignitate & emolumento quodam eſſe poſſis. Ego quidem pro pietatis tam publicæ quam privatæ officio tibi bona comprecor omnia; & ſiquid forte ambitioſius noſtra affectent vota, id omne in felicitatis tuæ deſiderio profiteor,

tui ſtudioſiſſimus

Dabam e Coll. Eton.
Id. Decemb. MDCCLI.

JOHANNES BURTON.

AD

GUL. GREENAWAY A. M.

Aulæ Cervinæ in Acad. Oxon.

VICEPRINCIPALEM.

Amici ruſticantis epiſtola.

QUEM rite ſolvam ruſticus Aulico
Supplex honorem? munditiis age
Utcunque ſimplex, i, ſaluta,
Muſa, tuum *Viceprincipalem.*

Non ille noſtræ ſic male Stoicus
Cenſor juventæ (rite licet nova
Ad jura ſancti *Principalis*
Compoſitus veterumque normam)

Ut non facetis plaudat ineptiis,
Lætum cachinni ter crepitans ſonum,
Frontisque contractæ ſevera
Temperet innocuo lepore

Fallente curas. — Quam placeo mihi
Veſtri, ſodales *Oxonidæ*, memor,
Actasque vobiscum recenſens
Delicias melioris ævi?

Dum

Dum vos, libellos inter & otia,
Inter jocoſi munera Liberi,
Dulcesque amicos invidendi
Gaudia deproperatis ævi,

Suſſexienſes agricolas ego
Inter, virorum terrigenum pecus,
Infenſa clero corda, & inter
(Proh pudor! armigeros colonos,

Illiterato pulvere ſordidos,
Labore fungor, pol neque ſerio,
Sed nec jocoſo: nempe riſum
Sæpe movent mihi, ſæpe bilem.

Ergo iſta fallo tædia clericos
Fratres reviſens; hic ſapientiam
Laudo facetam, vel ſeveram:
Et *Decimis* ſuper atque *Garbis*,

Sacro loquentes digna ſilentio
Admiror; — heus! *Eccleſia floreat*
Propino, & applorans minoris
Jura queror violata cleri.

Aut forte lecto quod tacitum juvet
Domi reſidens: hic placide mea
Virtute me involvo, fruorque
Alloquio patris orthodoxi.

Nunc lene ſpirans aura Favonii
Invitat. —— O quis me prope litora
Marina ſiſtet, quà frementem
Unda quatit decumana ripam?

Jucundus

Jucundus horror quam dubio mihi
Pavore pulſat corda reciprocans?
O turbidum, Neptune, ludens,
Parce, gravi metuende ſceptro!

Sic ruſticanti ingloria defluit
Ætas — at, olim ſiquid amabile
Spiret, vel altum, te ſonabit
Muſa ſuum *Viceprincipalem.*

Hæc ego tibi, *Viceprincipalis* magnificentiſſime, jamdudum voti reus promiſſa luſi carmina. Neque ſane quidquam majus habeo jucundiusve quam & de Te & ad Te properante ſtylo ſcribere, quicquid aut ridenti aut philoſophanti in mentem venerit. Verum, quod mihi hac in parte palmarium deputo, Ego fortaſſe primus *Viceprincipalem* oſtendi *Latio Romanæ fidicen lyræ*: heroa quendam novum; quem deinceps nec *Romana* nec *Attica* Muſa celebrare erubuerit. Sed, heus! mi amicule, pol tu ερϛοδιωκλης mihi aliquando durior videris, qui alia quædam efflagitas, & onuſto nova inſuper onera imponis. Siccine vero ruſticanti rubiginem abſtergi jubes, & exercitationum novarum periculo ingenii vires acui vel accendi? — At vide quantum tua apud me valet autoritas: ignaviam expugnavit meam provocatio tua blandiſſima; illico juſſus accingor, tibi quod

quod placere potuerit autori & judici quidlibet auſurus.— Ad exemplaria ſcilicet *Græca* me revocas? ad alicujus ſcriptionis *Græcæ* imitationem hortaris? næ tu jam currenti calcar addis: id enim ipſum jam meditor moliorque. Et, niſi *Xenophon* ille noſter ſua mihi prorſus inviderit, iter meum tum *Surrienſe* tum *Suſſexienſe* deſcriptum proximus fortaſſe tabellarius exhibebit. Proin te ἀναβασιν ſive καταβασιν meam poſt aliquot dies expectare jubeo. Vides me grandia quædam & præclara minantem, & forſan viribus majora. Verum facile me patior arrogantem potius quam ſtupidum & inertem videri. Vehementer certe metuo mihi, ut aliquid proferre poſſim expectatione tua & auribus *Atticis* haud indignum. Sed interea mihi erit laudis inſtar non infimæ id ipſum, quod tu laudabile judicaſti, aggredi voluiſſe.

X * * * * * * * *

ΧΑΙΡΕΙΝ ΚΑΙ ΕΥΠΡΑΤΤΕΙΝ.

ΟΞΟΝΙΗΘΕΝ ὁρμωμενοι τῇ καθ' ἑω πορῳ μεσημβριαν ἐλαυνομεν, τὸ Θαμισεως ἐκ δεξιων παρρεοντος καὶ πορρωθεν ἀπολειπομενοι· καὶ, ἡμερας ἤδη μεσουσης, εἰς Ἡνλειαν ἥκομεν, ὡς ἀειστοποιησοντες. Καὶ τῇ ξενοδοκῳ ταυτῃ χρωμεθα ὡς ἥδιστῃ, ἀλλως τε καὶ μαλα φιλοθεωροι γε ὀντες. ἐξ ἐναντιας γαρ τοῦ ὀρους λευκοπετρωδες ἀνισταται ὄρθιον, τὸ μεν φαλακρον καὶ ἀποτομον, τὸ δὲ καὶ πολυδενδρον, τῳ τε κορυφῳ καὶ τὸ μετωπον φηγοις διαυχενος ἡμφιεσμενον· ἐν δὲ τῳ πεδιῳ λειμωνες καλαρρυτοι, ἀεναοι θαλλοντες ἀει· καὶ γαρ διὰ τουτων ὁ Θαμεσις

διαρρᾳ, το μὴν ευρῶ ὡς δυο πλεθρα,

Θαμεσις ὠρχαῶ πόλαμων περ-
φερεσαῖῶ αλλων
Οἱ περχεσιν ὑδωρ καλλιρροον εις
ἁλα διαν.

παρ' αυλῳ δε ενθα και ενθα των ευδαιμονων οικιαι τε και κηποι, και ὁσα περ φιλοκαλῶ τις ἡδοιῆ αν εισορων. Επεσι δε γεφυρα, ϗ μὴν οία καῖ' αξιαν εδῆ, λιθινη, αλλ' εκ ξυλινων διαλελυμμενως ζωνεζευγμενη. Ταυτῃ γν διαβαντες και σαδια ὡς ἑκατον προϊοντες, τϗ ἡλιϗ ηδη ὡς επι δυσμον καταρρεποντῶ, εις τὴν Ουινδησορειαν ερχομεθα.

Ενταυθα δ' επ' ομφαλῳ της γης ἱδρυῆ) Ακροπολις ὑψηλη τε και παμμεγεθης, εκ μακρϗ γε παλαχοθεν φαιβλεπῶ, και το χωριον ἁπαν φαιεικειμενον, ὡστε Βασιλισσα τις, καθυπερθε βλεμματι ὑπερτεμνῳ φαιφρονουσα,

και

και δη, ὡς το ζωλομως ειπειν, (επ᾽ εν τῳ αὐλικα σχ ενι τα ἑκασα καὶ᾽ ἀξιαν διεξιεναι) μεγαλοπρεπεσαλον τι χημα, και εν τοις βασιλικοις βασιλικωλαλον.

Εκειθεν απαλλαγενλες, καθως τη περθεν, περς μεσημβειαν ὁρμωμεθα, τον τε Θαμεσιν ὡσαὐλως ζυμπαεγκολυθον λαβονλες, και τα περι Ἀμπλωνιαν παρελαυνομεν· ενλαυθα εκ δεξιων και αλλα ἱδρυ) βασιλεια, μεγαλα μεν και πολυτελη, σχ ὑπερηφανη δε και περιοπα, ἀτε εν τῳ πεδινῳ ονλα και περιαπολαμιῳ· ἐκαλερωθε δε φαινον) ④ τε περιδεισοι, και θηρια παμπολλα τρεφομενα, των τε δενδρων κ) σοιχες θαυμασια τις ευκοσμια.

Και τ τελβυλαιον αρλι τον Θαμεσιν διαβαντες εις τλιν Βασιλιπολιν ἠκομεν· και ενλαυθεν, ὡς εικ⊙, τα της Σαρδεις ορεινα διοδευομεν, ὡς εις τλιν

Συσκηξιαν πορευσομθμοι· και δη εις τα θει τιν Βανσηδιαν αφικνυμεθα· ηδη γαρ εκ των ευωνυμων ἡ τυ ναυ πυρεμις εφαινετο, ζημα τι πορρωθεν ευοπλον και θειφανες· εκ δεξιων δε πεδιον γλαφυρον ὡς τιν οψιν και ανωμαλως ὁμαλον, αλλα και ἱππασιμωταλον· διο και εκ μαλισα τυς ἱππικυς αγωνας αγωνιζονται. Αρα γε μεμνησαι πολ' ακυσας θει τυ καλ' Ελωμιν ἱπποδρομυ; ὅτω υν τη τοθ' ἡμερᾳ ελυγχανε

διαμελεπω ενι χωρω
Παλων, ὁσοι εασιν εν Αγγλοις ἱππιοχαρμαις,

καλλιστος, ὡς φασι, και πολυανθρωποτατος· εικοτως αγαθειης αν ὁμιλον τοσυτον ὁρων· παυδημι γαρ εκ των εν τη θειχωρω κωμων, καθαπερ εις αγορην, ἁθροιζονται ανδρες τε και γυναικες, και γερονλες

γερονλες και παιδαεια· και περσεϊ εκ τε Λωνδινε εκκυμαινει πληθ@ παμμιγες αναειθμον, και (συναθροιζον) ἁμα ④ τε χαλεσεερι και δυζμεις, και γεωρζοι και βαναυσοι, οἵτε πολυχρηματοι και αχρηματοι, και πορναι τε και πορνοι και πορνοβοσκοι· πολλη μεν νν των (συμμεμιγμενων ην ισονομια, και καθολως πολυποικιλος εδοκει ἡμιν ἡ παννηγυεις εκεινη, τα μεν, δια των δυδαιμονων φιλοδιμιαν και πολυτελειαν, μεγαλοπρεπης, τα δε, δια των σασιαζονδων θορυβον, και ταραχωδεσαλη.

Παρεσω νυν (οι των περι τον Πινδαρον αοιδων, οσις ποτ' ικαν@ ειη τα Ολυμπια η Ισθμια ταυθ' ἡμερα καλ' αξιαν εκνωμιαζειν, και ακαμαντοποδων θεν@ ἱππων, και αγηνορον κλε@ νικηφορων ἱπποδαμων μελιγαρυσιν ὑμνοις γεραιρειν. Εμοι μεν, ὡς εἰχον επι γνλοφω ἑκαστα θεωρων, παν θαυμασιον

ον εφανερο τ πραγμα· αυλικα γαρ αμα τω ιπποδρομειν απαξαπαν τ πεδιον εκινειτο, και πολλη τις ορμη ετεραλκης και ανθρωπ@ των καια κραν@ ελαιωνων, και ειδος ην ωσπερ στρατοπεδ& αναθορυβημα, και μυριων αλαλως πως μαχομενων, των τε αρματων, πεζων τε και ιππεων, ενιοτε καθαπερ εις φυγην τρεπομενων, ενιοτε δ' αυ και διωκοντων.

Παρα δε τ πεδιν το καλουμενον καθορα) ἡ Ελωμη, κωμη ευ οικουμενη, και πολυθρυλλητ@, και το παλαι επι τη των ὑδατων ιατρικη εφυμνουμενη· φασι γαρ ειναι αυτα και συμπεπωδη, αλλ' ὁμως και καθαρτικα, ισως δε και αμφοτερα, επει και αμφοτερα κελευουσιν οι ενταυθα περιηγηται Ιατροι· πολλων μεν γε εκειτε επιφοιτησεις ὑδροποσιας ἑνεκα· νυνι δε τα ιατρεια ταυτα πεπαυ), και κωμαζουσιν ενθαδε ουκ ἐτ αθρενητες

αθενεῖς και ὑδροποτ), αλλα μαλλον ἢ οινοποτ) και κυβδιλικοι, οἱτε πανδιεν φιλοπαιγμονες και φιλησονοι.

Ὡρα δε ηδη εις τα περς ευωνυμα αναβαινειν· και ὡδε πως εις χωρια ηλθομεν εργασιμα και ευδενδρα, δρυσι τε και μελιαις και φηγοις δασεα· ταχα δ' εισειης αν παρ' αυτοις ολκειοις επιδημων αξιν των ξενικων ευποιειαν τοσαυτην και ευκοσμιαν ὁρων· ενθεν δε εν τω ορεων ακρω μεταστρεφομενοι τα οπισθεν χωρια περιβλεπομεν, εις ἑω τε και ἑσπεραν, και βορραν αορτου πως επιπεδαμενα, κωμας τε εν τω πεδιω παμπολλας, και περι τον Θαμεσιν τα τ' ανω τε και κατω οικοδομηματα, παμπολλα δ' αυτων ιδιωτων βασιλεια, παμπολλα δε ὡστε διηνεκως ξυνεχη πολιεθρα, και δη αυτην την ὑπερμεγεθη μητροπολιν.

Και

Και τη τοθ' ήμεραι τω ξενιω Δι χαειν μεγαλιω ωφειλαμμι ανδει ενιειυχηκοιες καλοκαγαθω και φιλοξενωτατω και εν τοις επιχωριοις το πλειστον ευδοκιμουντι· ότ@ γ' αν εδεξατο ήμας ως φιλοφρονεσταια, επιειχης γαρ ην και ελευθεριο@ τα ηθη, α μεν ο τυχων αινης, αλλα το παιδειας σχημα πολυτροπωτα@, ο αυτο@ ων και γεωργο@ και βυκολο@ και ιπποφορβο@, αλλ' όμως, ει γε πα δεοι, εν τη των χαιρεστερων ταξει α μειονεκτων, τιν μεν διαιταν ως πλειστα ευτελης, αλλα και φιλοκαλο@, και προς καλοκαγαθιαν άπασαν πεπαιδευμμο@, ως' αυτω τα γε Πινδαρικα ταυτα εικοτως τις αν προσαρμοσαι

Θεο@ ευφρων,
Ειη λοιπαις ευχαις· επει μιν
Αινεω μαλα μεν

Τεφραις ἑτοιμον ἱππων
Χαιρηλα τε ξεινιοις πανδοκοις,
Και πρὸς ἡσυχιαν φιλοπολιν
Καθαρᾳ γνωμᾳ τεθραμμενον.

Τον μεν αν οικοδεσποτην τοιονδε πως αν επαινοιην, τοιαυτην ιδων αυλην εν τοις ὁμιλητικοις χρησοφιλιαν και ευπρεπειαν, και των οικετων ευπειθειαν, των τε τεκνων αιδω τινα φυσιαν, τοις γονευσιν, ὡσπερ τοις αρχουσι, πειθομενων, και ὁμως, καθαπερ φιλους ουτας και ἑταιρους, ανθιφιλουντων. Τα τοιαυτα εισορωντι τερψις τις ἡσυχαια μοι ενεγκοιτο, και αυτικα ξυνδρομην εφην, ευδαιμονιζω σε, ω πατερ, των τεκνων, και, ω τεκνα, μακαριζω ὑμας τους πατερας.

Αξιον δε μνησθηναι και της περι τα οικονομικα ευταξιας· επι οὐδεν πωποτε ιδοις αν εικαιως αναλισκομενον, οὐδεν εκ φιλοτιμιας η πολυτελειας εκδαπανωμενον, αλλ' ἁπαντα προς την εν ξωφρονεστερη

ἡδυπαθειαν εὐτελως παρεσκευασμενα. Και ἀληχνως παρ' αὐτῳ ἁπαντα ὁπυδηποτε διοικημενα εικοτως επαινοιης ἀν, ουκ ἠκουσα δε τα εν τοις ὑδατων ποροις μηχαιημαλα. Τα χωρια ὁρᾳς οἱα εστιν, αυχμωδη δηλαδη και ἁπλως ανυδρα, ἀτε ορεινα γε ὀντα και λευκοπετρωδη, ου φρεατα, ου ποταμον, ουδε πηγων ὑδρηοις, αλλ' ὁμως ὑπαρχει ὑδατων ἀφθονος ευπορια· ποθεν δε τουτο; αλλ' ως ἐταν, ἰωτι

Ουδεν τοις ζωστοισιν αμηχανον, ουδεν ἀελπτον·

Μηχανικη δ'ωναμις γαρ ἀναγκης ἐγγυθι ναιει.

Το μεν ουν Πινδαρικον τουτο γε το ἐφυμνουμενον ΑΡΙΣΤΟΝ ΜΕΝ ΥΔΩΡ οἱ ανδρες ευταυθα, Πινδαρικωτατοι ὀντες, ὡς ακριβεστατα καταμεμαθηκεναι δοκουσι· ὀντως γαρ προς το ὑδραγωγειν παντων εισι δεινοτατοι· ὁπου γαρ αἱ τ' ὑαδες ανατειλωσι, και επιβρισῃ Διος ομβρος, ουμνυν

κυμβον εσωσι το ὑγρον υδολιον η ὑπο της γης καλαποθεν, η αλλως πως αναλισκομβρον, εικη διαρρειν, αλλα ῳδαληρυσι θεραπδυονλες ὡς απυδαιολατα· και γαρ φθανυσιν απο των ὑπερλερων περκαλαλαμβανονλες, κακειθεν επι τλω λεωφορεν η ἁμαξιτον, η ὁπη εσι τα σερεωλερα των δαπεδων, ῳδαγυσι· και το τελδυλαιον δι' ορυγμαλων εκ πλαγιυ ὑποδεχομβροι εις τα κοιλολερα των αρυρεων παροχελδυσι· ζυχνον υν ὑδωρ εκ των παροχελδυμαλων τοιυλων ζυναθροιζε῀· ὁρα γ' υν ὡς εκ των ολιγων τα μελιστα συγγινε῀, εκ ψεκαδιων και σαλαγμων συρροαι και ρεεθρα, και δη πολυ τι των ὑδαλων χημα, ὁπερ εικολως εν δαπεδῳ τῳ λδυκοπελρωδει και ανυδρῳ θαυμασειας δν, λιμνης τροπον συσαν. Ἡ μβρ υν εν τοις αγρυις ὑδροποσια εκεινη των τε ἱππων και βοων, και ὁσα περ εσι των ὑποζυγιων εις χρειαν αποθησαυριζε῀. Ὡδε πως

κατορθοι παντα της φυσεως χρειτων ἡ τεχνη.

Αλλ' ουδε μειονος αξιαι αἱ ωδι τον οικον υδραγωγιαι· και γαρ ενταυθα παντ' ωσαυτως μηχανωσι μηπως εκ του επι τ σεγος υδατινοις καταφερομενου οιχη) τι ωφελουεν, μαλλον δε ως ηπιστατην διοσδοτον υποδεχομενοι επιμελως διασωζουσι. Καιτοι τις ποτ' οιοιτ' αν το ὑγρον το ολιγοστον τουτο, το επι το στενοχωρειον τοιουτο καταβαινον, εις οικειων τοσουτων χρειαν εξαρκεσειν; αλλ' εξαρκει ταυτα, και δη εκ ωφελιμοτατας. Το μεν ουν ανθρωπων ευρημα καταγνωστον, ως ευτελες αυτο, και, ως επος ειπειν, αυτοφυες, αμα δε και επιπροσκοπτατον· αμφοτερωθεν γ' αν ωφελοιτας των περιττωματων περιοδους υδραγωγεια τινα ὑφιειν) (τω γαρ ιδιω ονοματι χρωμενως ονομαζειν ουκ εχω) ὑπουσι πως διακειμενα, ωστε προς αποσοβησιν μιαν ρεπειν· εικος. τι ουν επειτα; ὁπου

ὁπόταν ὁ ὑετὸς ξυνεχὴς ἢ ὁ νεφεληγερέτα Ζεὺς διὰ χοσκινέων χερῶν καταχλύζῃ πυκά, τοῦ εὐθεως απο τῶ σεγους αμφοτερωθεν αἱ των ὑδάτων ξυρροαι,

Ὡς δυο χειμαρροι ποταμοι καθ' ορεσφι ρεοντε
Εις μισγαγκειαν ξυμβαλλετον οβριμον ὑδωρ,

περς την παγκοινιην αποσομωσιν αθρωως καταπαυδυσι, και απεκειθεν εις μολιβδαιναν τινα, ὡς εικὸς, ὑποκειμενην καταβιβαζονται· βαβαι· φαιη τις ἂν, ὡς επιπολαιον τοῦτό γε και πανδημιον; αλλ', ω 'ταν, ξυνιῃσι μοι και ταυτα· καταινοεις αρα εν τῳ ὑγρῳ πως το τε ευπαχυν και το γεωδες ἁπαν, ἁτε τῃ φυσει βαρυτερον ὑπαρχον, εις το κατω φερεται, και το ὑπερκαινον τοῦ ὑδατος ενταυθα πολυ καθαρωτατον προχειται· ετι δε ισχυον ὁτι εφ' ὁσον πολλαπλασιαζονται τα ὑδροδοχεια τοιαυτα, και εξ αυτων επαλληλως παρεγκλισεις τοιαυται, επι τοσον

σον

σον πολλαπλασιως το ὑδωρ διυλιζε) εν τη πορεια, μεχρις αν εις το παν δοχειον το τελβουλιον εμβαλλη). Ποιον δε εστι τουτο γε ισως ερεις αν· ιδοι μεν αν ὁτι ἱδρυ) τουτο ισχυρως φιλοτεχνημενον, ὑαλοειον ον, ὡστε μηποτε τω ἡλιω ομματι αντιβλεπειν, επει φθαρτικον τουτο γε· αλλ' ὁμως ευδιαπνοον, επι πολυς το ὑγιες τουτο συμφερει· και ενταυθα μεν θησαυριζε) το πληθος των ὑδατων ακινητον, αμεταβλητον, αδιαφθορον, κλημα ες αει· και καθαπερ το πολυθρυλλητον εκεινο το Εἰδελβεργικον, ὑπερφυλλον διαμενει εις των επιγινομενων χρησιν ταμιευθησομενον.

Αρα γε φρενιτιζειν δοκω σοι μακρηγορων; νομιζον· αλλ', ω ταν, οιδα σε καμοι τ' αυτα σωφρονουντα, ἁτε νη απειρηκαλον ονθα, αμα δε προς τους φιλους ως φιλικωτατα διακειμενον· ει τι γαρ τυγχανη η που εν τοις επιτηδευμασι μηχανικοις αγχινοεστερως εξευρημενον, η

εν ηθεσι καλοκαγαθον και χρησοφιλωλατον, η αλλως πως αξιαγασον, τυθ' ημεις και ενθυμυμθυοι και διηγυμθυοι ηδομεθα, και υ παυομεθα επαινυντες, χαειν ων ευ πεπονθαμθυ αντιαποδιδοναι βυλομθυοι. Και μιν εικοτως χαειτηεια εθυομθυ μεμνημθυοι της τυθ' ημεεας και της επιυτης· ηδεως γαε διετελυμθυ οικω εν ευδαιμονι φιλοφεδυμθυοι και φιλοφεδυντες· και η μθυ διαλειθη ενταυθα, αιτε τερπνοτατη υτα, εδοκει ημιν και βεαχυτατη. Αλλ', ω Ζευ ελαιρειε, και εφεσιε, και ξενιε, τον των ΒΟΥΚΕΛΙΔΩΝ οικον ες αει μοι διασωσον.

Τη δ' υστεραια εκειθεν απαλλαγεντες, ως εικος, τη προς μεσημβειαν προχωρυμθυ υ μιν αμελατρεπισι, υδε της φιλοξενιας επιλησμονες· και εκ των στενοχωρεων ηδη εις τα της ορεινης ευρυχωρια ελαυνομθυ, ψιλα μθυ ταυτα και αδενδρα και απλως ερημα και αχαρπα· Ουκετι

Ουκεῖι ζειδωρῳ ερεβωλακα βωλα-
νειρᾳν,
Αλλα μιαν πλακα γης μελανοτρι-
χῳ ἀλῳητοιο

Πολλ' ἀεκαζομθμοι διοδθομθμ, δυσδιακελον γαρ και ἀλερπη θεαν παρ-
ειχεν ἡ ερημια· και "γαρ ανδες εσιν το αγνωστον και το απειρον, το γαρ "τελῳ παντες βροτον) καθορᾳν." αλλ' ευ γνωμονολογεις, ω * φιλοσοφων φιλοσοφωτατε, και τοι ξηροειχιζων· και ηδη ῳι και ἡμεις ξυνωμολογημθμ ταυτα πεπονθοτες, αλλως τε, και μαλα γε εν τῃ νυκι οδοιπορια. Και γαρ σαδια περχωρησαντες ηδη ὡς εικοσι ῳα παντα ὁρωμθμ παντοθεν ισα, παντα ὁμοιοτελευτα, παντα δηλαδη ερημα, περιβλεπτον δε και αξιολογον ουδεν· ει μη ισως εξαιρῃ τις τον κορυφαιον εκεινον, τον ανεμοσερφον γιγαντα, ὃ μθμ τον

* Ariſtotel. Rhetor. lib. iii.

ἑκατον-

ἑπαλονχιεα Βελαεων, αλλ' ὁμως τεσ-
σαεας βεαχιονας, μειζονας η καλα το
ανθεωπινον, εριζηδον ωδειδινυλα, τω
απο Μαγχης Κειξωλω αξιομαχηλον τι
χεημα.

Ταυλη μεν ειν δια χωειων τοδε τ'
αλερπες ταχυλεεως ημιν διαβαλεον, ως
ευθεως επ' αμεινω μελαμειψομενοις·
και ωδε πως εκλεπλεβ ημιν τα δυσα-
ρεσα των ὁδων, και αξλι δε επι τα ο-
ρεων εχαλα και εν αυλω τω ακρωλη-
ειω ελαθομεν προβεβηκολες. Βαβαι!
το χεημα των θεαμαλων ὁσον απερα-
τον και πολυδαιδαλον! οια δε φαινε-
παυλαχοθε θαυμαλα, και μυειαι οφ-
θαλμων αλγηδονες και τερψεις; των
τε ὑψεων το υεφανομηκες, των τε βα-
θεων το ζεμνον και φεικωδες· ενθα
μεν των ορεων, καθαπερ βρειθυομενων,
δασεα ζωοφυα, ενθα δε πετεων
απορρωγων ερειπια και κεφαλιδια φα-
λακεα, τα τε πλυνεων διασημαλα

και τα κολπωδη ποικιλως περιεστιασ-
μενα, και εν τω χειμωνωδει τα περβα-
τα ὑποερανω ὡσει αναχρεμωμενα και
περιβαλλοντα· ενεισθε δε των πεδινων
χωρων θαυμασιον, ὁσον και των φα-
ραγγων τα κοιλα παμμεγεθη ὑπο χει-
ρος, ὡς εοικεν, παντοχειλος· το αρχαι-
ον εκκεχαραγμενα --- τοια και τοιαυτα
εισοραν τι πως αν επισεμνυνειε μοι ὀψις,
και μεγαλοψυχια τις εγγινειε θεαμα-
των τοσουτων κυριω ονι; ἡ δε θαλασσα
περ μεσημβριαν απεχει σταδια ὡς
διακοσια, αλλα ταυτην διειργει, με-
σολοιχιον τοπον ανθιτελαγμενα, τα της
Συρτηξιας ορη· ὑπερθαλασσια· τα δε
εν μεσω κειμενα απαντα, αἰτε πεδινα
ονται, ὡς εξ ὑψηλου ραδιως περιβλεπο-
μενη, και μαλα γε τερπομενοι· αὐται
δε αἱ των αρυρων εν τη ὑποκειμενη
περιφερειες και αἱμασιαι ευταξιας ι-
δεαν παρεχουσι καλλιστην· ἁμα δε φυ-
των παντοδαπων χλωραλα και σκιαλα

ἡμιν

ήμιν ποικιλλει τὴν θεαν, και τα ευει-
δη πολυ δυειδεστερα αποφαινει.

Δια δε λευκοπελεωδους τυλυ καλαβα-
σις εστι διπλη, και διπλη αμαξιτος·
ἡ μεν εξ ανωνυμων δια την Ραγατιν,
ἡ δε εκ δεξιων, δια Δαρκιγλιν· ἑκα-
τερα δε καλαγει εις την Κοιλο-Συριαν
ὡς εικοτως παρομαζοι τις αν, και δη
επεκεινα εις την Σουσηξιαν, την βορ-
βορωδη χωραν, και εριβωλακα, και ὡς
πλειστα βυκολικην, ὁμαλην μεν ὡς
πορρωθεν ιδειν και πεδινην, ουχ ιππα-
σιμον δε ουδ' ευδιαβατον· ὡστε δια τυτο
και δυσωνυμος γινομενη εις παροιμιαν
οιχεται, και το δυσβατον πανυ και
το δυσπαλαιστον των ταλαιπωριων, απ-
εικαζων τις ειποι, το Σουσηξιακον των
ὁδων. Και τοι το γε της Συριας,
ὁμορυ ουσης, το κοιλον ἁπαν εκεινο, ουδ-
τιν τῃ φυσει διαφερει· το γαρ χω-
ρας δαπεδον, ἁτε παντως αλιβον ὑπ-
αρχον, και τε ὑδρυ ισχυρως κατεχομενον,

ουδεν πω εα διαρρειν. τοιαυτ εν αυλω, και περ βαθυπεδιω ονλι και ενυδρω, ου ενι πηγας η ποταμους ιδειν· αλλ' ομως ποταμος τις ου πορρωθεν διεισκε), δυσοπλος δε και αποδιδρασκος, ω απο των τοπων ονομα Απαλαξ· και γας ενιοτε, απαλακος τοπον, υπωγειος φερε), και αυθις αναδυς, και το τελευταιον εις Μωλεσιν, οπη των Αμπλωνιων αντιβλεπει, καταρρεων εις τον Θαμεσιν εμβαλλε).

Καθ' ο δε προς εσπεραν ερπει το ορος, ενταυθα χημα τι υπαρχει αξιοθεατοτατον, οτι εικοτως αγαθειης αν φιλοκαλος γε ων. Πολλη μεν ουν εστι χωρα τοις Πυξινοις δασεια· παμμεγεθη μεν εκεινα και υψικαρηνα, οια περ ουκ αλλοθι φυε) που. ου μεντοι, ωστε υλη εν αγειρα, ουδαμην και εικη διεσκεδασμενα, αλλα, καθως εν Ολυμπιασιν, στιχηδον και διωρυχος ευμπεφυκοτα, και ευκοσμιως διατεταγμενα· εκαστος δε ουδε παλαι

παλαι

ματοι και επεισοδια πολλα προς τιν των χαριεστερων ηδυπαθειαν παρεσκευασμενα· ου δ' αμμαλα μονον, αλλα και αι ειναι αηθες τι παχυσι· και γαρ ηδυ τι αιμα και ανδες τα Πυξινα αποπνεουσι· και πανταχου διερχεται δυσωδης τις ευωδια.

Και ολως η χωρα εκεινη παντυ θαυμασια ημιν εφαινετο· τα γαρ εν κυκλω απαντα ην ορεινα και ερημα και φρικωδη· οια ναιειν δικαιοι εισιν ου μονον ανδρες γεωργοι και βυκολοι (επει και εικος εστι τοιουδε εν χωριω φιλοπονους οντας λιμω απολλυσθαι) αλλα θαυματυργοι εκεινοι και αερβοσκοι ποιηται, οι περι Ἑλικωνα και Παρνησσον θεσπεσια μυρια οσα μυθολογησαντες.

Παραπλησιον δε ο Ασπαλαξ αυθις κατα το πεδιον φαινεται περιπλανωμενος· τυφλον γαρ διαβαντες, και προς λιβυη ελασαντες, επ' ορος ηλθομεν, ω ονομα Λειθη, απαντων των εν τῃ περιχωρῳ υψηλοτερον,

ψηλοτερον, και δη, ως εοικεν, αυλων των νεφελων υπερτερον· ισως δε με καταδοξολογειν οιει· αλλ', ω 'ταν, τυχης αυλοπλης ειδον τεκμηρια υπερφυως αγασαι· ως γαρ ειχον τα ακρα ταυτα διοδευων, ως Ομηρικως ειπειν,

Ουρανω εστηριξα καρη, και επι χθονι βαινων·

Και ηδη ζωοιδα μοι μελεωριζομενα, και αερβαλων, και πτερυγων τιν γην απασαν, επι μακρον αναπεπταμενην, και των θεαμαλων ηδεν τοις ομμασι φθονησαν· ταυτα μεν ουν, ως εικος, εν τω ευρυχωρω ουτα παμπολλα και ποικιλιχροα εφαινετο· αλλ' ευθεως απαυτα ταυτα ωχετο ηφανισμενα· ηδη γαρ ο νοτος, βεβαμβηκιθεν επιβριζων, αερος χελαινεφης τυγαιερας ομβεγφορης ζωνηθριζε, ομιχλην τε πτερυξι πυκνοταττων, ωστε τω πτερι των Δαρκιγγιων πεδιων πολλων τινα επικειας χειμωνα και ζοφον υετωδη· εγω δε εν τω μεταξυ

ξυ δια τα ακρηλατα πορδυομην· ουδεν
επαθον, ουδ' ολιγοσον πω διαβεβρεγ-
μην· απεκειθε δε τας νεφελας ειδον
ὑπο ποσιν ὡς δεκαπηχεων καλω φερε-
μενας· αὐται μεν ουν, ανεμου επειγοντος,
προς τα ορεος πλευρων τιν προβε-
βλημενων επικρεμαμεναι, εις ψεκαδας
δροσωδεις ῳχοντο διαρραγεισαι, και ω-
δε πως εν τῳ μειχωρῳ υελον πολιων
μιεστεδασαν. Εγω δ' εν τῳ μελα-
ξυ, καθαπερ εκ σκοπιας, καθ' ησυχιαν
τα ενερθεν ἑκασα καλεθεωρουν ακροδη
γε ονια, και μελαμβαθη, και καλομ-
βρα· τα δ' ὑπερθε παντα απλως αν-
θεια, και δε ευδιαν ὡς ανεφελον ημιν
απεφηνεν ὁ ηλιος ηδη μεσημβρινος
απαυγαζων ὡς λαμπρατατα. τι μεν
ουν εκ τουτων φαιης οἰῳ; αλλ' ἁγε νυν
συνιθι μοι το μεδοδοξον τουφαινομενου,
η γαρ αγαθεινς ουτο ιδων· εν ὑ-
ψηλῳ γ' ουν εμοι μεδρασας τα εξ ανωνυ-
μων καλωτερω και ὡς ὑπο ποσι μεδα-

χειμενα

χειμῶνα ἐννοεῖ· τῶν τε νεφελῶν τὸ αἔ-
ριον τοῦτο τὸ ὠκεῖπέλασμα, τὸ ζοφερὸν
ἄημα καὶ τὸ δροσώδες· ἐπὶ τοῦτο γ' ἂν
καταφερεῖ) ὁ ἥλιος, καὶ ἐν τῷ διαπερᾶν
ἀνακλωμένῳ συμμιγνυ) τῷ ὑγρῷ, καὶ
ὅτως ἐπιφωλιζων ἑκάστα θαυμασιαν
παρεχέ τῶν θεαν· καὶ γαρ αἱ ταγο-
νες νεφελῆφι καταλειβόμεναι τὰς ἀκτί-
νας ἐπιφερομένας ὅτως ὑπὸ δέχον), ὡς'
αὐλὰς ἐκπεπερισμένας ἀποφαίνειν,
καὶ δι' αὐλῶν τὸ νεφώδες πεδίον τοῦτο
ἅπαν, Ιεροῦ τόπον, ὡς κυκλωτὰ
κεχωματισμένον διαλάμπειν· καὶ μὲν
ἀλέχνως ἰεροὺς εἶδον παμπόλλας, καθ-
απερ ἀραχνία, φωλὶ τειχέῳ διαλεγ-
ομένας, ἔνθα καὶ ἔνθα ὠκιπολωμένας,
ἃ μὲν ἐπιφανεῖς ἐκείνας καὶ τοξοειδεῖς,
ἀλλ', ὡς ἐκ τῆς ὑπεράνω ζόπων εἰ-
καζοι τις ἄν, χαμαιπετεῖς καὶ ἐπιπε-
δεῖς, καὶ πρὸ ὀφθαλμῶν δοκοῦσας ἀλ-
λυδὶς ἀλλὴ κινεῖσθαι, καὶ πρόσω μοι
συμπαρακολουθεῖν.

Τοῦτο

Τοῦτο δ' φαινόμενον ἐγὼ μὲν, ἰδιώτης τις ὢν, ὡς παράδοξόν τι καὶ τερατῶδες ἐθαύμασα. Σὺ δ' αὖ, ὦ πεπαιδευμένων φυσικῶν φιλοσοφεῖν δεινότατε, σύ μοι ταῦτ' αἰτιολόγησον. Ἐγὼ μὲν τῷ ἥλιῳ καὶ νύμφαις ταῖς ὀρειναῖς χαίρειν οἶδα μεγαλίως, ὅτι αἰεὶ γλαφυρῷ καὶ πάνυ εὐπροσδέκτῳ τὴν ὁδὸν ταύτην διήνυσα· καὶ γὰρ πρὸς μεσημβρίαν καλὰ καὶ λιπαρὰ πάντα ὡσαύτως ἐλύγχαινεν· αἵ τε μελανόπτερυγες νεφέλαι, καθάπερ τὰ ἐν τῇ σκηνῇ παραπετάσματα διαθυὸς ἀνασελλόμεναι ἀνεχώρουν, καὶ εὐδία αὖθις ἀνεφαίνετο· κἀγὼ σὺν δόμῳ μοι τῆς τύχης καθ' ἡσυχίαν ἐπορευόμην, καὶ ἐνίοτε μὲν ἐθαύμαζον τὸ γιγνόμενον, πολλὰ ἰδὼν ὑδάτια ἀπὸ τῶν ὀρῶν καταλειβόμενα, συρροάς τε ἑκατέρωθεν τῆς καταβάσεως ἡμέτερος σὺν ἀκολούθους.

Ἐπειτα εἰς κώμην τινὰ ἐν πεδίῳ κειμένην ἀφικόμην· καὶ ὁ κωμάρχης, ἅτε κατὰ τὴν τέχνην καὶ δίαιταν φι-

λοξεν☉ ων, φιλοφρονως ανιασας, και των ιμαλιων αψαμην☉, και το αβρεγχον θαυμασας, Ω δεσποτ', εφη, ποθεν ημιν δι' ομβρων τοσσδων αυλ☉ ωδ' ανομβρ☉ καλελυθας; Καγω, ου μην καππεδιον, ω γαθε, ουδε νεφελην, αλλ', ως εοικεν, υπερνοθεν καλεσθαι Διος Ομβριου βελη υπεκφυγων, και, ως τις απο μηχανης, παρειμι νυν ως αυτοποιητων.

Η δε κωμη εκεινη *Λιθοστρωτ☉ εκαλειτο, δηλονοτι καθ' εξοχην λιθοστρωτ☉ ονομαζομενη, ατε χωματι εν αλιθω θαυμασιωτατον και πολυτιμον τι χρημα. αυτη μεν ουν η οδ☉ ποτ' ην δημοσια στρατιωτικη, υπο των Ρωμαιων επι απο τουδε, ως φασι, χιλια και πεντακοσια ιδρυμενη, απο της Αρουδηλης και των καθ' ημων βαρβαρων μεχρι της των Τευτοβοδιων μητροπολεως καθηκουσα· το δε

* Stone-ſtreet Cauſeway.

πλειστον

πλειστον αυλης ηδη εκ πολλυ γ' ηφανισαι ὑπο των γεωργων, ὡς εοικε, των δια πλεονεξιαν τα δημοσια ταυλα ζημετερισανλων, και αἱματιαις ζημιουμενων· μερισιον δε τυζ το περιλειπομενον, σαδιων ὡς τριακονλα, ουδε πω ὁ μακρος αιων διελυσεν, αλλ' ετι και νυν βεβαιον και αρρηκλον διαμενει, μνημειον τι ες αει χοινωφελες· ἁμα δε προς ζα εν τη ζημιχωρω ονειδισικον, επει αυλο μονον καθ' αὑτο ὑπαρχει ἱππασιμον και διαβαλον. Περι δε αυλυ ζκοπων ταχ' αν εἰδειης υ των επιχωριων (ουδε γαρ πανδημει οἱοι τε ησαν τοιυζο τι εξεργασασθαι) αλλα τυ λαυ τυ παντοκρατορος εργον πολυτελεσαλον.

Ερεις ισως, Ποθεν επεισφερελο τ σερεωμα τυλο, και ποθεν χωριω εν αλιθω το λιθινον επιχωμα τυλοι παμμεγεθες; Θαυμασεις δηλαδη ακουων ὁτι ορη τα λευκοπετρωδη, τα ποππωθε προ μεσημβριαν, και ακρη η ζαλασσια

ὑλλω τηλικαυτλω επεχορηγησε· τεκμη-
ειον δε οι τε λιθοι και ἡ ψαμαθος, το, τε
φυκος και βρυον και κογχυλια, ἁπερ
ετι και νυν εν τοις αποσασμαλιοις και
ερεπιοις πω δυεισκε)· αἱ δε σεμιλιωτων
χειρες, ὡς πασι τοις επιχωριοις λογος,
μυειαι γε ασαι και ενεργοτα), απο
της θαλασσης αρξαμεναι, και ὑτω εις
τα προσω προχωρησαι, το εργον τελοϊ
το δυσμεταχειρισον εξηνυσαν. Καγω
μεν Ρωμαιος σκοπων, επι πολλοις τε
μεγαλοψυχε και τε μεγαλοπρεπες
των φρονημαλων επαινω, και ἡσσα δε
εν τοις δημοσιοις επιδυμασι και ερ-
γοις, και μαλισα γε τηδε τη ἡμερᾳ
τα λιθοστρωτα ταυτα διοδευων· εξ ὑ
γαρ ταυτα εξελιπεν, ευθεως επι τα χει-
ειστα εξεπεσον, εις χωρον δηλαδη ερη-
μον και πετρωδη, ὑπ' ανθρωπων η θη-
ειων οικουμενων ε Ραφως διαγνοιη ἀν
ξενος τις ων, και εις ὁδες (ὡς Ραιω-
τομως ειπειν τα δυσχερεσταλα) τας Σκο-
σηξιακας.

σηξιαχας. Ταυλας δε ϗ μϕν λεωφορϗς η δημοσιας τις οιοιδ' ην, αλλα των ιδιαζοντων τας παροδους, μαλλον δε τας των βοηλασιων αλεαπϗς· βοων γαρ ιχνη πανταχϗ εφαινετο ενειδη· και ημεις οι ιππηλαιϗνιες, μονονϗχι βυσσοφηδον ωδειφερομεθα, και ωσπερ αναχωρϗνιες περιχωρϗμϕν, τα σρεβληματα των τριβων διωκονιες· ϗ γαρ ετι νυν, καπερ θερεινας εν ωραις, το χειμερινον των ὁδων εξηλειπτο, αλλα το ὑγρον, και μεχρι νυν εν τῳ πηλωδϕ τοπῳ καλεχομϕνον, και ενιοτε ὑποκαλωθεν αιφνιδιως απεπτυσμϕνον, ηνωχλϕ πορευομϕνους· ὡστε δια τα ζφαλερα ταυτα, ἁμα δε και τραχεα των ὁδων, ⓐ ἱπποι ἡμιν ϗκ οιοι τ' ησαν ορθοποδειν, αλλ' ολιοθαινονιες, και σφαλλομϕνοι τϕν βασιν, και ὡστε ὑποσκελιζομϕνοι, βραδεως επορευον· και ὡδε πως σαδια ὡς ογδοηκονια ελασανιες ακονιτι μϕν, ανιδρωτι δ' ϗ, εκ δεξιων ειδομϕν ϗ πορρωθεν απεχϗσαν

ναον

ναν τινα πυραμιδα ηλιβαλον πλινθιων εκ ξυλινων λιθοειδως πως σωπληρωμενων.

Αὐτη δε ἡμιν ηδη επεφαινετο ἡ Ὥρσαμη, ἡ των εν τη δρυμωδει Ανδηειδων ἁπασων μητροπολις, αρχαια τε ὑσα και πολυανθρωπος· ενταυθα γαρ ἱδρυται δεσμωτηριον το πανδημιον, και το δικαστηριον· και ενταυθα επι τας πανηγυρεις δικανικας ενιαυσια τελετουμενας ἡ επιχωριοι φοιτωσιν, ἁμα δε και εις αγορην ἑβδομαιαν, ὁθεν τε αλεκτρυονειε χηνες μυρια ὁσα αργυρῳ εμπορευονται ἡ Λωνδινοθεν εμποροι. Αλλ' ὑδε τυτο ἡμιν παραλειπτεον (επειδη και ὁδοιποροντες τωδε εχομενα ὡς επιπροσθεν ειρηται) ὁτι ἐστι τις πολιν εν αυλῃ τῳ πλουσιῳ πεδιον τι ανισα) ψαμαθωδες και ἱππασιμον, σαδια περιεχον ὡς τεσσαρακοντα· αλλα και εκει θησαυρος τις ὑρυκτος) πολυλιμος, ἁτε φανις εν τη χωρᾳ· λιθολομιαι γαρ ενθαδ' εισιν, ὁθεν

θεν πλακας απεχισμενας εξεργαζον), και ταυταις αντι κεραμων χρωμενοι τας οικιας επιστεγαζουσιν. Επι τουτων συν ως μαλιστα ἡ πολις αὐτη επισεμνυνεται). Εν δε τῳ Φαεργιῳ, ὁ των ποταμων βραδυτοξοτατος, ὁ Αρυς, εν ᾧ και αἱ τευγλαι φυονται), επεκεινα προς λιβυην φερομενος, και προς τον Αρυδηλλεω πλωιμος, καταθε δη πυ εις την θαλασσαν εμβαλλει).

Ενθενδε δια νατος ελαυνομενος, το απο του εν ἁγιοις Λεωναρδου ονομαζομενον, ευρυχωρον αυλο και ευδιαβατον· τουτου δ' απαλλαγεντες εκπιπτομεν αυθις εις την Σουσηξιακην τα και' εξοχην δυσβατα· και της ὁδοιποριας ταυτης το λοιπον, και τοι καθ' αὐτο σμικρον γε ον και βραχυ, εδοκει ἡμιν ακικως ωδε το δεον μακρυνεσθαι, και ἁπλως ανδης ην ἡ ἱππηλασια τοιαυτη, αλλως τε και μαλα ἡμιν των δυσποριων τοιαυτων απειρως συν· εσφηλε γαρ και ενεποδι-

σε

σε περβαινοντας το επιπολαιον της γης· ξηρον γαρ ὡς τον οψιν, και βεβαιον δοκουν, ὁμως εξηπαλησεν εις ολισθημαλα και περπλανισμον πολλων καλαγομενους· ὡσθ' ἡμερας ηδη φθινουσης, απειρηκοτες αξιοι εσ τον εκ πολλου ζηλουμενων ξενοσασιν εφικνουμεθα.

Καγω μεν ουθυς,

Μελαθρα χαιρειν οικιας παλαιωσας,
Ως ασμενος ---
Αιδοιος τε μοι εσσι, φιλε ἑκυρε,
δεινος τε ----

και σμικρα τοιαυτα ατλα περλογισας εισερχομαι. Και ὁ μεν οικοδεσποτης, αντιασας εδεξατο ἡμας ὡς φιλοξενωτατα, ανηρ πρεσβυτης, σεμνος τον οψιν, την τε ταξιν, ἁτε ιερατικον ουσαν, σεβασμιος, τας τε φρενας και τον παιδειαν τον τε βιον ὁλον θεολογωτατος· ωδατουτῳ δε ἡμεις εν ὁλεθρια και μελεοντι βιῳ ξενιτευοντες ουκ ανδρως διεξελυμεν, τουτο καθ' ἡμεραν καλαμεμαθηκοτες,

τες, ὁτι το αγαπᾳν τα παρονλα, και το ἀθυμειν, κρειτλονα εσι τȣ πλεονεκλειν και τȣ ἡδυπαθειν.

Αλλα συ μθν, ἀτε τα παντα φιλομαθης ων, εοικας μοι ηδη ὡδι των επιχωριων πολλ' επερωλᾳν, ποιοι τινες εισιν

Η δημας, ηδε φυλη, η δε φρενας, ηδε και ερρα;

Αλλ', ω 'ταν, ȣκ εχω ταυθ' ἑκασα ακριβως διεξιεναι· (πως γαρ, ξενȣ γε ων;) ὁσα δε των επιπολαιων εσι, ταυθ', ὡς εν παροδῳ, χειροδεικτειν πειρασομαι.

Περι μθν ȣν της χωρας αυλης ὁτως γινωσκε, ὡς ερριβωλακȣστης, και πολυδενδρȣ, και ἡμερωδȣς, αλλ' ȣκ ευοινȣμθνης, ȣδε πολυανθρωπȣ. Οἱ δε ανδρες ενταυθα, ἀτε ȣκ εωθοτες η εμποριων η αλλȣ τινος ἑνεκα αποδημειν, ιδιαζȣσιν ὡς πλεισα, και αυτοχθονες διαλελȣσιν απειροκαλοι· ȣδε μιν παρ-

εφοδξον τι πεπονθεναι δοκουσιν, ει εν τω πηλωδει τουτω ξυμφερον τι μεμενεχθεν, αμα και το των φρενων χρημα επιμιαινη πως. Τα μεν ηθη ου μεν εισιν ελευθεριωτατοι και χαριεστατοι· αλλ' ουδε βαρβαριζουσι· τα δε σωματα ου πολυσαρκοι, μαλλον δε ισχνοι και λεπτοσκελεις· τουτω διαφαν ως πλειστα αυτελεις εν οψοποιια· ουδε φιλοκαλοι ουδε φιλοπονοι οντες μαλιστα των νεων επιμελουνται· και ταυτα δηλαδη αυτεχνως θεραπευουσι τω αλμυρω εμβεβαμμενα, και Αιγυπτιστι πως τεταριχευμενα, των οικειων εις χρειαν ασκηται ταμιευουσιν· αμα δε εξ αλφιτων μαζαντινα, τω πηλωδει αυτω ομοιοταυτω, και σιδηρου τροπον πυκνουμενων, εψωσιν, αντι αρτου αμα τω οψω ξυμπαρεχοντες. παυδημια δυρητοις ταυτα. Περι δε της παιδειας και των επιτηδευματων, τι τοι αν ειποι τις; ου μεν ουδε γραμματα και φιλοσοφιαν σπουδαζουσιν, (ου γαρ πω ταυτα

λυσιτελειν οιον)) αλλα τὶω εν κυκλω παιδειαν τὶω βυκολικὶω μελεδωνὶες και εξησκημμενοι ὰτω διαλεγυσι, φιλοκερδεις τε ονὶες, και ωδι ζ πλεονεκτειν δεινοι, τα αλλα καλαφρονυσι παντα· ωδι δ' αν βελτιφιαν και τα τοιαυτα εμπειροτατὶες νομιζεωζ, εν τυτὶω ισχυρως φιλοτιμυν)· και βουκολυκὶες μαλλον η ἱππηλατὶες γεωργυσι, και ἁρματαξας ωδιαγυσιν· ἑκαστω δε, ὡς εισωνυμων ειποι δω τις, Βυς επι γλωττὶη· ωδι τυτυ γαρ ἁπασα ἡ ωυδη.

Τὶω διαλεκτον υ μεν Αττικιζυσιν, αλλ' υδε Βοιωτιζυσιν· υ μεν αγαν ασειως ισχνολιζυσιν, υδ' αγροικως ιωνικιζυσιν· αλλ', ὡς επος ειπειν, τα μεν Ιωνικως εκλαλεονὶες διαχευσι, τα δε και Δωρικως πλατυασμονὶι, και των εμπαλιν αρθρυς διαιρονὶες, ἁμα τὶω φωνὶεω, ὡστε ωδιαπωμπυλιω, οξυτονυσι· και δη ὁλως ἑκαστα διαρρηδὶην και ωδικως πως αναγορευυσι. λιγυφωνοτατοι γ' αν ονὶες, επι

τοῦτο μᾶλλα (σεμνυνον). καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ψαλμῳδοῦσιν ὡς φιλολιμόλατα, ἀ τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο, τὸ θ' ἁπλοῦν μέλος, ἀλλὰ, καθὼς τραγικῷ ἐν χορῷ, καὶ στρέφω τε καὶ ἀντιστρέφω, καὶ τὰ ἐπῳδικὰ ἀναχορδοῦσιν, ἐπιστρεχάδην μὲν καὶ δυσρύθμως, ἀλλ' ὅμως ἐφ' ὁ,τε τὰ ὦτα μοι ἐνοχλοῦσιν ἀναβοῶντες ἐκ θεάτρου, καὶ κάλα κρέμος αἰγεῖον τι βληχωνῖες.

Γυναῖκας δ' εἰσορῶν εἰκότως ἐπαινοίης ἄν, ἅτε αὐθημόνας τὸν ὄψιν, τό,τε ἦθος φιλοκάλους, ἅμα δὲ καὶ φιλοπόνους, καὶ τὰ οἰκονομικὰ ἐμπείρους, τοῦτε φύσιν καὶ τὸν παιδείαν τῶν ἀνδρῶν ὡς πλείστα γυναικείους καὶ ἐμφρονεστέρας.

Ἄγε δέ, πρόβλημά τι σοι, ὦ ἑταῖρε, Ἀριστοτελικῶς πως ἐκφέρω· Διὰ τί ⊕ τὰ βόες, καὶ ὗες, καὶ γυναῖκες, καὶ ζῶα τὰ ἄλλα ἅπαξ τοῖς Σπαρτιάταις μακρὸν σκέλος ἐστίν; ἢ διὰ τὸ δυσαναπαστικὸν

σικὸν

σιχον των ποδων εκ τυ πηλωδυς τοσυτυ, και δια το ισχυειν της ανθολικης, ωσε τυς μυωνας διαλειπειν, και δη τα οσεα επιμαχεσθαι;

Περι μεν υν των επιχωριων, όσα περ Σκοπυλι εδοξεν, εν βραχει ειρηται ταυτα· περι δε των λοιπων ώδε πως Ομηρίζων περιλογιζω,

Ανδρα μοι εννεπε, μυσα, πολυτροπον, ός μαλα πολλα
Πλαγχθη επει Τροιων ιερον πτολιεθρον επερθε,
Πολλων δ' ανθρωπων ιδεν αστεα και νοον εγνω.

Παραδειγματι τοιωδε χρωμενοι επισεμνυνομεν ήμιν την αποδημιαν ταυτην, ως υκ εικη περιπλανωμενοις.

Σήμαινουσιας υν απαλλαττεις, τη περι μεσημβριαν και τα παραθαλασσια ελαυνομεν· ή δε ίππηλασια εκεινη εδοκει ήμιν ανδρειαν, και εν τω βραχει μακραν· εξον γας τ τερμα

εν

εν ωξαπλησιω ομματι περκαλαμβανειν, απειρομεθα ὁμως, ϗχ οἱοι τε εις καιρον αφικνεισθ. αλλ' αναγκη δι' ὁδων τα ζφαλερα και δυσβατα, ἁμα περσω και οπισω ολισθαινοντας, βεβαδεως πορρωθεν, τον επι τα ορη μεσημβρινα αναβασιν επιποθουντας.

Το τελευταιον δε, αναβαντες εικοτως ζωηδομεθα, ἁτε εκ τϗ ὑγρϗ εις τ' της ορεινης ξηρον και ἱππασιμον αναδυντες. εκειθε δε επι μακρον διαινε') αξιαγασον θεαμα, απο μεσημβριας εις βορραν σαδια ὡς διακοσια, ὁπη τον ὀφιν ἡμιν ὀρυζ' τα δια Σκρωνος καθηκοντα, ἡμιν δε εκ διαμετρϗ αντικειμενα, ορη τα λευκοπετρωδη. Απο δε δυσμων εις ἑω τεταται τις αορατος· και απερατος· θεωρει') δ' ενταυθα ἡ τειχος ἁπαντα, διειργασται μεν αυτη, ἁτε πολυληϊος ϗσα, και βϗκολικη, και ἱπποφορβος, και ὑλησασα, και κωμ.. τε και ναοις ενθα και ενθα διαφαινομενοις, και

δη

δη φυζοις παυλοδαποις δεδαιδαλμθμη, ὁσα περ κοσμον ἀειλιθε) τη χωρᾳ, και εισοεωνλι τερψιν εμβαλλ↓ εκ δεξιων δ' ἀιμα περ μεσημβριαν επιφαινε) ἡ γλαυκωπις θαλασσα, αἱ τε νηες ἑκατερωσε ἀϑροαπλεϑσαι.

Αλλ' ἡμιν τη τοθ' ἡμερᾳ ἡδονλω τοσαυλην εφθονησεν ὁ νεφεληγερελα Ζευς, εξ ὑπολιχ (κοτ@ τι χειμερινον και ὑελωδες επαγαγων, και το θεαμα καλλισον ἡμιν παυλελως αφανισας· ὡς' εμε, καθαπερ αγαναχλνλα, Ὁμηριζειν τοιαδε,

Ζευ παλερ, αλλα (υ ζυσαι ὑπ' ηερος ὑας Αχαιων
Αιθρλω ποιησας, δος δ' οφθαλμοισιν ιδεσϑ·
Εν δε φαϛ και --- σωσον, εναισιμα (ημαλα φαινων.

εφανη δ' ενλαυθα ἡμιν θεαμα τι αξιομνημονευλον· ὡς γαρ ειχομϑ εν τω ακρω καθεσωλες, τας κατωθε νεφελας ειδομϑ

δομῳ ζυμμιγδεω, ὡσπερ ὑπ' ανεμων πνεοντων τα κυμαλα θαλασσια, ενθα και ενθα φερεσθμενας, ν μεν αποερασδεω και εικη διασκεδωμενας, αλλ' ομοθεν προς την των ορων πλευραν ανθικειμενων επειγομενας· και οπου δε ο λοφος ανισαλος υψηλοτερος, ενταυθα και αθροοτεροι ζωεγειρονται· ωδ' ημας καινον τι και φεικωδες πεπονθεναι· υδιας γας ουσης και αυθειας καλα τα πεδινα υποκειμενα και τεω φειχωρων απασαν, ημιν, ηδη επι τα ακρωλατα αναβασι, ζοφος αυλικα πυκνοτατος φερεχειτο, και μεσημβρινη νυξ· εις δε τα κοιλα των ορεων αυθις καταβασι, τοτε φως, ουχ ως θερμοθεν, αλλ' ως γηθεν επανελθον ημιν ανεφαινετο, και θεαματων απροσδοκητων και πολυδαιδαλων θαυμασια τις αποκαλυψις· μη γας εξον τα εγγυτατα και τα προ ποδων διαγινωσκειν, εξεω ομως τα πορρωθεν απεχοντα δια των νεφελων, καθαπερ δια

τινων

ων θυελλιων, ουκ οιδ' οπως ανεωγμενων, σαφως καθορᾳν, και ταυθ' απαντα ποικιλως εσχηματισμενα και κινειας δοκουντα.

Ενθυθεν δια των ορων αχεα δυπλατα πεφχωρυμενα σαδια ως τριακοντα, ιππηλασιᾳ μεν ταυτη σφοδρα τερπομενοι· ηδη γαρ παντα ην αιθερια· και της τε γης και του ουρανου το προσωπον, καθαπερ εκ λυπης και σκυθρωπιας αρτι απαλλαγεν, πολλαπλασιως φαιδροτερον ημιν ανεφαινετο. Εκ τουτου παντ' ημιν ελυσχανεν ως τερπνοτατα, και τα προ ποδων τα τε πορρωθεν εψυχαγωγει. εκ δεξιων δ' ιπποδρομῳ χωριῳ εν επιηδειοτατῳ αρτε μελεως ανωμαλῳ και θαμντφ· επι τους αγωνας δ' ενταυθα πανταχοθεν φοιτωσιν ④ επιχωριοι· και πολλη τις εστι φιλοτιμια των χαριεστερων, θεωντων τε αμα και θεωμενων, και δη και αλλα νυκτα χορους τε χορευοντων, και αλλως πως ηδυπαθυν-

των. Ἡ μὴν ϰν πανηγυεις ἐϰεινη πε-
ελϐοητ@ ϰαι αξιοζηλ@ επι τῳ τε πλη-
θει ϰαι λαμπρϑητι των ϰωμαζοντων·
ϵχ ἠϰιϛα δε, ὁτι ενϑαυθα περιδρυσιν
ⓐ δρυϊδες Πηλαμιδαι, ϰαι ἀπαντα χο-
ρηγοι διοιϰουσιν ὡς πολυτελεσατα. Ολιγον
δε πω περϊοντες (δευτε νυν μοι εις βο-
ηθειαν απορωντι, ω Λεξιϰοπεφοι) ειδο-
μὴν μυλας πτεροεσσας ανεμῳ φερομὴνας, πολεως τιν@ ϰ πορρωθεν απε-
χουσης ζημια ἀρρεσϑαι· ϰαι αὐτι δὴ
ϰαταβαινομὴν εις Λεσϐαν.

Εϛι δε Λεσϐα πολις (οἱαι παρ' ἡ-
μιν εισιν) ολιγη μὴν, δυδαιμων δε, ϰαι
ἀπαντων, ὁσα πρ@ τε βιϖ χρειαν τε
ϰαι ωφελειαν ϰαι δη ἡδονην ζυμφερϕ,
δυποριαν ϵχουσα, χαιρεσϑω ενι χωριῳ
νειμὴνι, επι γηλοφϖ ζυγον το μεταξυ
τοιν φαραγγοιν ϰαθηϰον. ἀφ' ἑσπερας
πρ@ ἀναπολην ϰαταβασις διηνεϰης με-
χρι τε ποταμε, ᾧ το ονομα Ουεσσα,
(οθεν ειϰοτως ϰαι ἡ πολις ονομαζεται) ὁς

εν

εν τω πεδιω διαρρεων διχολμ τιν πολιν· εσι δε πλωϊμ@, και σαδια απεχειθεν ως εξηκοντα εις θαλασσαν εμβαλλε), οπη το σομα τ̃ εμποριν, το N@ Λιμεν καλυμμενον. Περαν δε τ̃ ποταμ̃ ορ@ ανισα) ορθιον, ψιλδυκον τε και ηρημνωδες, ὑτωσι δε πω ὑπερηρεμωμενον και τα πεφυκειμενα απαντα επισκιαζον ὡστε πορρωθε βλεπονσι τας καλωθεν οικιας δοκειν ὡς εξ αυλ̃ διωρυγμενας.

Και τιν μεν αγιαν, τιν πρ@ ποταμον καλαγουσαν, τις ὁρων ̃κ αγαθειη δω; ενθυθε γαρ εν ζυγω καθεσως, ἑκαλερωθεν απο δεξιων ἁμα και δυωνυμων φαραγγα περιελπεις δ οικημενιν, και πλοια ανω και καλω φερομενα, και λεμωνας καλαρρυτ̃ς, και χωρια εργασιμα επιηδειων παντοδαπων αναπλεω.

Περι των οικοδομημαλων σκοπων, τα μεν δημοσια ὁρω ἁπλως ὑποσαθρα και

ευπαρα, ἀτε παλαιοτατα γε ονπα, σεμνον δ' εν αυλοις και μεγαλοπρεπες ὠδεν· τα δε των ιδιωτων δυαρμοστα παμπολλα και επιφανη· εν δε τοις σιδηροπωλειον, πολυτελεσταιον τι χρημα και αξιοθεατοτατον· βασιλειον τι φαιης αν, ὠκ ανδρος ιδιωτυ και σιδηροπωλυ εργασηριον. ενταυθα δε παντων, ὁσα εκ σιδηρυ εξειργασται, θαυμασια τις ἀθροισθη, οιαν ισως ὑ ποθ' ευρις αν εν ὠδεμια των εν αυτω τω Λωνδινω σιδηροθηκων. Ο μεν ὠν οικοδεσποτης ξενυς οντας ἡμας φιλοφρονως εδεξατο, παντα χαριζεσθαι βυλομενος, και δια της οπισθοδομυ επι κηπυς ανηγαγεν, αξιοθαυμαστυς μεν εκεινυς το,τε ὑψωμα και την διαθεσιν· εν τοπω γαρ τωδε, ανωμαλω ονπι και αποτομω, χωματα παμμεγεθη επικεχωσται, εις τ ισοπεδον αναπεπεταμενα, και επ' αυτα θεαται ἀθρουλληλως διατεινομενοι, των μεν οικιων ἁπασων θεωμενων ὑψηλοτερη, ὡστε

ὡσε εκειθεν, καθαπερ εκ σκοπιας, εξον ἡμιν σα εν κυκλω ἁπαντα, και ταυτα παμπολλα γε οντα, και δυσειδεσταλα, εναργως προρρωθε καθορᾶν. Των δε κηπων θαυμασιον το χρημα τυτο επι τα της ακροπολεως παλαια ερειπια δοκᾷ επωκοδομημενον· ενθαδε γαρ φανεῖ τα ισχνη μεγαλα τειχη πολλα απερρωγοτα, και τυρσεων ἡλιβατων, και χαραξωματα αδιαβατα, και δη επιπεισματων παμπολλων περβεβλημενων *.

Ενθυθεν δε καταβαντες επι το ξενοδοχειον, ὡς εικος, καθ' ἡσυχιαν αριστοποιυμεθα· επειτα δε, δια τα πεδινα και

* Ισεον δε ὁτι εγω ὡς ἐν παροδῳ ξενος ων κατα το φαινομενον, καθως τοτ' εχον ετυγχανεν, ὁτως το ἑκαστον απεδειξα· εξ ὁ δε ταυτ' εγεγραπτο, μεταβολας πολλας και τα χωρια, και τας οικιας, και δη τυς ανδρας αυτυς οιδα πεπονθεναι· το τε ζιδηροπωλειον τυτο ηδη ηφανισται, αλλα δε οικοδομηματα πολλα μεγαλοπρεπη κεκαινυργηται, και εν τῃ ακροπολει πολιτων τινα φιλοκαλον και φιλοτιμον, πολλα τα αρχαια νεωτερισαντα, μετα τι διαπραξαι, και ὡς ειπειν, εν ερημῳ πολιτευσασθαι, και εν ερειπιοις βασιλειον κατασκευασαι.

ἱππασιμα

ἱππασιμα των χωρεων τη πρ⊙ ἑσπε-
ραν ελασανλες, σαδια ὡς ἑβδομηκονλα,
ἡμερας ηδη φθινυσης, αφικνυμεθα εις
Βρεθηλμεσωνην, κωμην ⊙αλασσιον,
εν πεδιῳ κειμενην μεγεως καλαντ⊙
και ἁμα βαθυκολπῳ, τ μεγεθ⊙ μεν
ουκ ἀνακαφεγνηλον, πολυανθρωπ⊙ γαρ
εσιν ὡς μαλισα, αλλ' ⊙ ενοικνλες ὡς
πλεισα ενδεεσερα, και αθλιοι τον βιον,
και τα ἀλιβλιικα εξησκημενοι ὑτως δι-
αιλων'· ερεωμενοι τα ζωμαλα, και φι-
λοπονοι, τα τε ναυλικα εμπειρα ονλες,
και, ὡς φασι, περι το τα δημοσια
λησβευειν δεινοι.

Το δε της κωμης ειδ⊙, ὡς τα ⊙α
τιν ακτιν, ἁπλως ελεεινον ἡμιν εδοκ⊙.
ειδομεν γαρ οικιας ενθα και ενθα πολ-
λας ερημας ὑσας, και τειχων ὑπερ-
εκ⊙τον ιχνη· πολλακι γαρ ὁ παρ' ἡ-
μιν ανεμ⊙ ο ταραχωδεσαλ⊙

Λιψ ὁ βαρυπνειων απ' απειρν⊙
ωκεανοιο

γ ψοθε

Ὑψοθε κυμαΐ' οεινεν, εἶρεσε δε πα-
σα ῥεῖ χθων
Ποσιν ὑπο σιδαρθισι δυσηχεϑ-
Εννοσιγαιε·

ὡς δ' ἁπλως ειπειν, τα κυμαΐα ενιοΐε επ' οχθας βιαιως εμπεσονΐα, των ϑεμε-λιων τα ϛαθερα ὑπεκρυσε πυ, και δι-ελυσεν, ὡσε τιν καθυπερθε γιν διαρ-ραγιναι, και τα επωκοδεδομημϕα ἁπαντα εις ϑαλασσαν περιβαϑιναι ὁμοθεν καλαπωμϕα. Αλλα περ-ϛυμφορην ταυτιν μηχανημα τι αντι-παλον εμηχανησαντο· πολλαι γαρ ἱ-δρυϑ) γεφυραι τινες ξυλιναι εκ χεδι-ων ἰσχυρως συνηρτημϕων, απ' ακτης ες ϑαλασσαν ὡς δεκα πλεθρα περβεβλη-μϕαι, απ' αλληλων δε ὡς ϛαδιον, η εἰ τι περ, απεχρσαι, αποσομωσιν δε μηδεμιαν ὑπολειπρσαι, και ὡς συλο-μως ειπειν, τοιρτον δη πω τερπον διακει-μϕαι, ὡσε πασαν, τιν απο ϑαλασ-

σης

σης συρεθλω, λιθας τε, και ψαμαθον, και τα τοιαυτα διαδεξαμενας, επιχειν· ὑτωσι δε λαθρα ἡ μεν αυλη εις ὑψος, ὡς δια επιχωματων, αυξανε), περι τειν αὐλος επιδρομιν ἐξ αυλης της αὐλος εμφυλον τι ερεισμα και αυλοκλισον περιβλημα ανιστελλομενον επικλησαμενη.

Επειτα δε εις αιγιαλον καταβαινες δια ψαμαθε τα ὁμαλα και στερεωτερα πορευεται· τη δε τοθ' ἡμερᾳ ευδια επεφαινετο χαριεσσα, και ὁ ἡλιος, ηδη επι δυσμον τρεπομενος, τη της θαλασσης γλαυκοτητι φοινικεν τι και πορφυρεον επεχυε· μαλακια δε τις ην και γαληνη. ὁ μεν ἁπλως ναρκωδης και απνοος, αλλ' ὑπο Ζεφυρε πνεοντος μετριως τεταραγμενη· και τα μεν κυματα ωδε ποσι περιχωρητα και αναχωρητα ἡσυχως παρεκυλινδετο.--- ω εκ θαυματων και δεινοτατων και ηδονων συγκεκερασμενον θεαμα! κυμα επι κυμα

κῦμα, ἐπ' εννοιαν εννοια, εφεξης επεξχε᾽)
πεφκυλινδομθμη. βαβαι! ποι νυν εισο-
ξωνλι μοι μελαξυ οιχε᾽) καλαποθεισα ἡ
ψυχη; αλλ' επι δειπνον ιεναι ὁ τε
αἰγελ@ και ἡ νυξ επελθθσα ὑπομιμ-
νησκ@,

Οφρ@ φαγω τα με θυμ@ ενι σο-
μαλεσιν ανωγ@·

Εις ξενοδοχειον θν απιονλες, ἀπερμελα την
μαχην Ἡρωες οἱ Ὁμηρικοι, τ' αὐλα και
ἡμεις διεπεραξαμθμ ὡς ανδρεικλατα· και
ὡσαὐλως επι κοίλων ελεφπομεθα ὡς καθ-
θυδησονλες· αλλα το αναιδηλον και το
ἡδυ τθλο εφθονησαν τοθ' ἡμιν ναυ᾽) τι-
νες επελθονλες παννυχιοι, και, μελαξυ
τθ πινειν, βαρβαροφωνον τι επᾳδονλες,
και επικρθονλες, και παυλιθν θορυβθν-
τες. ετι δε και γυναικες ηνωχλθν, φι-
λονεικοι θσαι, και ὡς ιχθυων διαμα-
χομθναι,

πολλη τε καὶ οικον

Βορεόπεζα Θετις, θυγατηρ ἁλιου γεροντος.

Τοιγαρ ὑπερωϊ ἀνασαντες, παρ' ἀκτην θαλασσιον τη προς ἑσπεραν ελαυνομεν. ὁ δ' ανηρ ἡμιν ἀνομιχλος και ανεφελος, και ηδη απ' ἀναλογης αποσκιλβον το μεγα φαεινον ομμα ἁπασι τοις φαινομενοις φαιδρον τι ὑπεσχεν. Μετ' ολιγον δε ὁ νοτος επεκειλο βιαιοτερως, και το θαλασσιον οιδμα πορφυρεον λευκαινομενον ἀπερατη, και ἀχρι προς ακτην επιρρεουσα ἡ ἀμπωτις επεβρισε πω, ἡ τ' ενερθεν γη ἐξ ὑποκρυσεως τοιηδε ἑλισσετο ὑπο ποσι ζαλευομενη, ὡστε τω τερπνω τερπωϊ ἁμα και φευγωδες τι ξυμμεμιχθαι. Ην δε ἰδειν μεταβολας εν τω χωρω πολλας γινομενας δια τας των κυματων επιδρομας τε και ἀναχωρησεις, ενθα μεν πειρον θαλασσομενων, ενθα δε και θαλασσαν πειρομενων.

Σταδια

Σταδια δ' ωδε πως ελασανλες ως πενληκονλα, αφικομεθα εις Σωρακμλω, ὁπη ὁ Σωρ ες θαλασσαν εμβαλλε), κωμλω, ως τλω οψιν, δυκαλαφεγηλον· αλλ' ὁμως ενλαυθα εμπορλον τε εστ και τα νεωρια, και ④ ωδε τα δημοσια τελωναι· ετι δε εις το των Πενλακοσιων μεγα βυλδυηελον πρεσβεις δυο εξαιρελυς επιψηφιζυσιν ④ κωμη)· επι τυτω μαλισα (εμνωσον), και δη, ως φασι, καθ' ἑκασλω ἐπλαεῖλαν εκ ψηφων τοιωνδε δωρεδοκυνλες πλυλιζον).

Επ4 δε ἡ ενλαυθα τυ πολαμυ διαβασις υτ' επιηδειω, υτ' ακινδνω ἡμιν εδοκ4, επι δεξιαν τραπομενοι, και τ6 χωρλον εκ πλαγιυ ανωθε πω διελθονλες, της γεφυρας τ6 ασφαλες ζηλυμεν· των τ' ορων τα ὁμαλα και δυηλαλα διαβαντες ἡκομεν εις Φινδωνλω, κωμλω, ως εοικεν, δυδαιμονα· και δη, το τελυλαιον, εις Χιχησλαν, τλω των Συρακυσιακων απαμηεγπολιν.

Ἅπερ ἂν ἡμιν εν τῃ πορεια ἐλυχε μεχει τωδε, δοκω ηδη ὡς ἐκασων εκ ὡσιας μακρηγλογησαι. διο ανασειλαμβω αξι, και ὡσπερ ἐξ ὁδοιπορειας μακρας απειρηκως, παυομαι ετι πλειω χραφων, ἱνα μη και ταυτολογων ἁλισκωμαι.

ITER

ITER SUSSEXIENSE.

CORN. ÆMIL. S.

AB *Etona* digreſſum itinere tranſverſo in *Suſſexiam*, avocavit ſignificata per literas parentum adverſa valetudo. Eheu! ſatis morborum affert ſenectus ipſa: bis miſeri, quibus aliud quiddam inſuper accedit mali! Facie igitur ad meridiem converſa, progredior lente feſtinans viator, patiens pulveris atque ſolis. Comes adeſt tuus ille meusque *Johannulus*. atque adeo per viarum invia, per locorum culta atque inculta, & illa quidem Bucolica magis quam Georgica *(teneant hominesne feræne, incertum)* &, quod in ſolo *Suſſexienſi* jure mireris, per pulveris hinc inde conglomerati nebulas ſequaces, ſylva denique *Anderida* ex obliquo peragrata, ſub occaſum ſolis *Shermanburiam* aliquando tandem attingimus. Hic inter arborum aperta, id ipſum, quod quærimus, proſpicitur

Ἅπερ ἂν ἡμιν εν τῃ πορειᾳ ἐλυχε μεχει τωδε, δοκω ηδη ὡς ἐκασων εκ ὡρισμενας μακρηγορησαι. διο ανασειλαμβανω αῤῥι, και ὡσπερ εξ ὁδοιπορειας μακρας απειρηκως, παυομαι ετι πλειω γραφων, ἱνα μη και ταυτολογων ἁλισκωμαι.

ITER

ITER SUSSEXIENSE.

CORN. ÆMIL. S.

AB *Etona* digreſſum itinere tranſverſo in *Suſſexiam*, avocavit ſignificata per literas parentum adverſa valetudo. Eheu! ſatis morborum affert ſenectus ipſa: bis miſeri, quibus aliud quiddam inſuper accedit mali! Facie igitur ad meridiem converſa, progredior lente feſtinans viator, patiens pulveris atque ſolis. Comes adeſt tuus ille meusque *Johannulus*. atque adeo per viarum invia, per locorum culta atque inculta, & illa quidem Bucolica magis quam Georgica *(teneant hominesne feræne, incertum)* &, quod in ſolo *Suſſexienſi* jure mireris, per pulveris hinc inde conglomerati nebulas ſequaces, ſylva denique *Anderida* ex obliquo peragrata, ſub occaſum ſolis *Shermanburiam* aliquando tandem attingimus. Hic inter arborum aperta, id ipſum, quod quærimus, proſpicitur

proſpicitur reverendi ſenis domicilium : illico accedimus; in propylæo extabat *Virgilianum* illud inſcriptum,

Aude, hoſpes, contemnere opes, & te quoque dignum
Finge deo; rebusque veni non aſper egenis.

En epigramma ſacerdotis Chriſtiani moribus & fortunis apprime congruum! haud fruſtra admoniti humile ſubimus tectum; occurrit illico in amplexus Patriarcha vetulus, pietatis primævæ aſpectu & placida quadam ſeveritate venerabilis:

Pone ſequens paribus figit veſtigia turis,

repentinæ vix patiens lætitiæ, ſuiſque pene illacrymans gaudiis, Mater propitia. Quid interea mihi erat ſenſus haud facile dixerim; ita mihi animum in divorſum diſtrahebat hinc præſaga mali ſollicitudo, illinc ſollicitudinis illius diſſimulatio ſtrenua; tum pietas & miſericordia; & inſuper caſtigatæ cujuſdam hilaritatis ſpecies affectata, dubiique oris ſive in riſum, ſive in lacrymas facilis ſolutio. Verum, quia pleraque meliora ſpe compereram, erat profecto quod dolerem minus. Imo vero, quicquid ibi erat ægritudinum, id omne ipſorum patientia jamdudum ſuperaſſe videbatur. Quid multis? ad tempus moleſtiarum ſedulo obliti, quod ſupererat noctis colloquio haud inſuavi feſellimus.

Pauperis

Pauperis Evandri domus hoſpita fovit alumnos
Hoſpitio modico; ſed vultu riſit honeſto
Splendida pauperies, nec opimis invida rebus.

Hic certe illud videor mihi experiundo intellexiſſe, quod præſentibus hilariter uti, neque plura deſiderare, ſit divitiarum inſtar omnium.

Verum etiam ſubiit aliquando & altius ſapere & philoſophari. En adeo tibi ſeptuagenarium hunc ſenem! eruditionem ſi ſpectes, inter primi ordinis theologos annumerandum: ſi mores,--pietate, fide & ſimplicitate primæva nemini ſecundum; imo vero virtutibus, quotquot ſacerdotem Chriſtianum decent, inſtructiſſimum; ſi fortunas, — en eundem tenui in re, & loco iniquo per luſtra pluſquam ſeptem in ineluctabili luto illo *Suſſexienſi* defixum atque ſepultum, annis fractum atque laboribus, & in *Chriſti* eccleſia militem plane emeritum, in ætatis extremæ decurſu inopem, indotatum, militiæque ſuæ Chriſtianæ triumphis jam jam immoriturum: en, inquam, eundem fortunæ ludibrium, ſuorumque, pene dixerim, opprobrium!

Illum intuens quam protinus ipſe mihi jure diſplicui, quam præ illo ego me contempſi, me nitidum & bene curata cute pinguem,

guem, & quaſi reverendo de grege porcum? quam protinus ignaviæ me meæ & luxuriæ puduit? imo vero, inquam, pereat potius quicquid eſt lautitiarum elegantiorum, illa vitæ decurrentis juxta & exeuntis damna ſimul & dedecora! Imo potius tuarum de virtutum lumine mihi quoque aliquod accendatur lumen! accendatur ille generoſus ardor, — illa nequitiæ triumphantis ultrix indignatio, — illa quidlibet pati audax conſtantia, — ille demum fortunæ mortisque contemptor & victor, animus! Imo tecum denique, reverende ſenex, ſplendide eſurire mallem, quam *Pelhamidarum* conviva inempto luxu deliciari; tecum porro ita vivere tanquam indies moriturus. iſthoc profecto eſt ſapere!

Felix, qui potuit vitæ cognoſcere cauſas,
Qui ſpes atque metus & inexorabile fatum
Subjecit pedibus, rabiemque Acherontis inermem:
Nil ultra quærens mortale, Deoque vocanti,
Cujus ſacra gerit tanto lætatus honore,
Impendit curas, animamque reliquit in aſtris.

An videor tibi fruſtra philoſophari? mihi certe vehementius animus commovebatur: illico

illico calamum arripio ; & protinus in chartam effunditur incompoſita meditatio.

Sed ut ad alia veniam, Homerica uſus compellatione,

Dic mihi, muſa, virum,
Qui mores hominum multorum vidit & urbes.

Heus, inquam, mi *Johannule*, Ulyſſis tui ad inſtar, id age ut non tam temere circumvagari quam peregrinando ſapere videaris. Heus, arrige oculos animumque! ecquid novi, ecquid memorabilis tibi exhibet Regio hæc ſylveſtris ? ecquid juvat hominum locorumque viciſſitudo ? ſylvarum longe lateque proſpectus, & quicquid demum rura habent amœnitatum ? Quanta ubique pecudum frequentia, hominum vero quam mira ſolitudo ? Et certe, ut quod res eſt loquar, natura ſoli videtur illis longe accommodatior quam his. Si Bucolica tibi ſint curæ, boum gentem admirare nitidam plane & liberalem : en terga boum titulo equeſtri & Prætoris urbani menſis digniſſima ! Sed heus Tu, porcini gregis aliquando moderator futurus, *Eumelus* alter, quem Homerus honorifice appellaverit διον ὑφορβον, tu formarum hujuſmodi ſpectator elegans, ecquid vidiſti unquam porco *Suſſexienſi* invenuſtius ? ecquid turpius

inhoneſtiusque? vah! ne quid tale ad haras tuas *Grenovicenſes* unquam devenerit!

Sed audire videor interpellantis vocem mitiſſimam, " quid de bobus & porcis? quid " de re odioſa tam multa, & quidem mihi? " expectaram potius aliquid de fœminis ho- " neſtioribus, de Armigeris veſtris, aut ſi- " quid forte liberalius rura uſpiam exhibu- " erint" ——

Verum heus! delicatula mea, noli tu aut nos hoſpites minus curioſos aut regionem hanc elegantiarum prorſus ſterilem exiſtimare. En tibi, illa ruris decora invidenda, Armigeros! haud ſane, quales fœminei conventus veſtri mirantur, ſimiarum ritu ornatos & ineptientes; aut, quales tu tibi fingis, literato florentes otio, jurisque tum civilis tum divini ſtudioſos; ſed incultos ſimplicesque, patriarcharum ritu in Bucolicis atque Georgicis unice verſatos, moribus & inſtitutis, perinde ac operibus, ruſticos; tum diſciplinæ *Academicæ*, tum urbanitatum veſtrarum *Londinenſium* prorſus rudes. Vides adeo melioris notæ agricolas Armigerorum loco haberi. Hi tamen gentilitios jactitant honores, &, tanquam inter arbuſta Quercus, agreſte vulgus deſpiciunt; mireris hominum dignitatem indecoram & ſuperbiam plane ridiculam:

diculam; neque ſane minus miraberis eorundem compotantium humilitatem, &, popina vel culina plaudente, ingenii dominantis triumphos — in conviviis abnormem lautitiam & ſordidam luxuriem — in colloquiis aſperitatem inconcinnam & hilaritatem inficetam — aſſidua cum ſervis & animalibus, rara cum hominibus clericis aut ingenuis commercia; literatos fugiunt illiterati, ſobrios bibaculi. Id interim agunt ut pingue pecus ſibi comparent, & cætera omnia; — ingenium certe non excipio. — Satin' hæc de Armigeris? de fœminis ultra ne quære. Qui Latine ſciunt, hæc ſentient ad ſe non pertinere; qui neſciunt, eorum cenſuram minime revereor.

Veniam dabis ſi, peregrinantibus quodcunque occurrerit novum & ſingulare, illud ſtilo liberius notaverim. Scias itaque æſtivum hocce tempus hoſpitiorum, quæ jamdiu intercluſerat viarum ineluctabilium iniquitas, commercia aperuiſſe. Nos adeo ab amico quodam reverendo paſſibus abhinc IIII mille ad convivium vocati, joculare iter ornamus: Curru *Suſſexienſi* ſive plauſtro bijugali vehimur; auriga pedes ad latus flagello & balatu quodam diſſono caballis imperitabat: nos, tanquam captivi tergis ter-

ga obverſi, protrahimur, diſtrahimur, confundimur. Hui! quid hoc eſt novæ geſtationis? Hui! qualis iſthæc eſt inimica quidem ſomnis, at non injucunde moleſta vehiculi titubantis ſubſultatio? qualis mehercle invito riſum ſubinde excuſſerit? Imo macte eſtote virtutibus *, Patres conſcripti; quod plauſtro vehimur, id ſapientiæ veſtræ ſingulari debetur. Verum heus! mi *Johannule*, juvet aliquando in vitæ decurſu rerum viciſſitudines experiri nec ingratas prorſus nec inutiles. Interea vobis, o Fortunæ filii, vehiculorum luxuriem pretioſam minus invidemus, dum ſic, futuri præſaga, muſa docet philoſophari:

Quid juvat aurati phalerata ſuperbia currus?
Hei mihi! inæqualis per plana, per aſpera vitæ,
Una omnes metam lente properamus ad unam,
Una omnes mortis communi claudimur umbra!

Hei mihi! in diſcrimine illo ancipiti & ſupremo quis non illico optaverit didiciſſe ſe

* Jam tum S. C^to^. Curribus quadrigis rhedisque Vectigal imperabatur grande ſatis. itaque infirmus noſter & inops ſenex, quem rhedæ admoverat non luxuria, ſed neceſſitas, ad agreſte vehiculum relegatur.

ritu

ritu Chriſtiano indies mori, vitæ beatioris & ſempiternæ candidatum? — In trepidatione illa ſuprema quis non, inquam, Tibi, o contempte ſimul & venerande ſenex, ſimplicitatem iſtam tuam & innocentiam jure inviderit?

Hæ quidem mihi, atque aliæ viciſſim atque aliæ, pro eo, qui tum erat, animi colore progredienti meditationes exciderunt: verum quicquid ſeveritatis aut ſollicitudinis inſediſſe videbatur illico diſcuſſit amicorum conſpectus jucundiſſimus, hoſpitalis menſa, & priſtinæ conſuetudinis renovatæ gratia.

Poſtridie cœlo, &, quod mirere magis, ſolo etiam favente, ad littus auſtrale & regionem maritimam contendimus; & per diverticula complura & viarum umbracula hinc inde obducta VI millia fallente greſſu provecti, & acclivia collium aſſecuti, in lucem illico, & diei quaſi recens obortæ claritatem emergimus. Ibi demum converſi placido quodam cum ſtupore ſingula circumſpicimus; ſubjectas valles ſylvasque diſcedere miramur, per arborum opaca villas & templa paſſim exſurgere, mille amœnitates derepente enaſci, & novæ demum regionis faciem pulcherrimam aperiri. Juxta enim pro pedibus ab Oriente in Occidentem patet ſaltus Anderi-

dus,

dus, omnis illa concava & ſylveſtris regio, in longitudinem pene infinitam producta; a ſeptentrione montes *Surriani* millia abhinc circiter xxx parietis inſtar objecti, excelſi quidem illi & albicantes, longeque ſpectabiles, & ſoli meridiano jam illuminati, ſylveſtrem ſcenam interjacentem limite haud inamœno claudunt.

Age vero illam alteram, qua tendimus, partem animadverte: en tibi, quæ jure admireris, undequaque objecta! Eccubi uſpiam vidiſſe contigit totidem oculorum oblectamenta, tam eximia magnitudine, tam locis disjuncta, tam diverſa genera, in unam quaſi tabulam ſimul congeſta? certe ſicubi uſpiam,

Largior hic æther campos & lumine veſtit
Purpureo.

En levi in ceſpite equitatio quam mollis & amœna, & ille quaquaverſum terſæ viriditatis nitor! en illa longe lateque porrecta montium dorſa, & magnifica quædam vaſtitas! en porro inſtar omnium illa æquabilis & cærula planities, cælo ſuo, quo unice terminatur, concolor, & ſpectaculi volubilis mire variatus ſplendor? En jam auditur fragor quidam rauciſonus; erat enim in conſpectu *Brighthelmſtona* piſcatorum nautarumque

rumque ſedes opportuna, africo quidem incumbenti nimis obnoxia, & ſinu leniter reducto irati maris incurſum haud fruſtra reformidans. Juvat illico in littus deſcendere: ſpectantur ibi mœnium ſubrutorum fragmina, & ita quidem, ut ipſis e ruinis conſurgant objecta fluctibus munimenta. neque vero interea deſunt aggeres tabulati in tranſverſum producti, qui alluviem marinam quotidie advectam excipiant, unde nova quædam ripæ periclitanti accedunt fundamenta.

Illuxit jam cæli ſerenitas plane Aſiatica, lenis adſpiravit aura, mobilemque rerum objectarum faciem ſolis ſuperfuſi ſplendor illuſtravit. Interim ad pedes alluſit placide allabens relabens unda, & ſubinde quaſi jocoſa fraude ambulantium incauta obruit veſtigia. Age jam, tiro, tu ſpectator inſolens ecquid unquam vidiſti glorioſius, ecquid amœnius, ecquid demum formidoloſius?

Hoc mare fluctivagum ſunt qui formidine nulla
Imbuti ſpectent? quæ vaſti pompa theatri
Arrectos varia percellit imagine ſenſus?
Alternis ſubeunt ſtupor, exultatio mentem, &

Haud

Haud inamabilis horror, & haud tranquilla voluptas.

Juvat quidem uſque & uſque morantes ſpectaculo tam admirabili inhiare. Interea animus contemplantibus una fluctuat æſtuatque affectibus reciprocis agitatus. Cogitatio uſque cogitationem ſubit, velut unda ſupervenit undam: in obtutu hæret oculus plane obſtupeſcens, & voraginis immenſitate quaſi abſorpta fatiſcit meditatio.

Sed invitos jam diſcedere tempus admonet, prandiique propioris deſiderium; itaque priora itineris veſtigia relegimus, oculo interim ad oram maritimam ſæpius retorto; & horam circiter tertiam hoſpites excipit expectatos *Hen. Campioni* beata villa, montium radicibus ſubjecta. O quam mihi unice plaudo, gaudeoque, quoties vidiſſe contigit aliquem antiquæ laudis & melioris ævi patrem-familias, fortunis, moribus, eruditione vere liberalem, qualem nobis hodierna dies obtulit? ſingulare prorſus exemplum! Armigerorum agreſtium decus ſimul & opprobrium! neque enim illo homine quiſpiam operum ruſticorum intervalla otio literato elegantius diſpunxit, ſemper inter agriculturæ & literarum ſtu-

dia, & amicorum officia, cum magna laude ſua ſuorumque fructu, verſatus.

O felix ſtudii, qui non inglorius exul,
Urbe procul ſtrepituque receſſit in otia ruris!
Securus rixæ civilis & inſcius ultro,
Ipſe ſibi plaudens, turbantibus æquora ventis,
Proſpicit alterius magnos impune labores:
Ambitionem, irasque, metusque, & gaudia, & omnem
Fortunæ ludum crudelem ridet inultus.
Interea, quicquid dignum ſapiente bonoque,
Tædia quod fallat, quod ſe ſibi reddat amicum,
Hoc amat, huic ſtudet, & bene temperat utile dulci,
Splendida diſtinguens agreſtibus otia curis,
Arva docens animumque pari miteſcere cultu,
Invideat quod & ipſe Sabino Flaccus in agro.

Me quidem virtutum tantarum recordatione ipſa admodum delectari fateor; &

ſane libentius ea commemoro quæ ſentio cum laudibus tuis eſſe conjuncta. Sit igitur mihi idem chartæ, qui & vitæ hodiernæ, finis; præcipue cum is ſit, in quo jucundiſſime mihi conquieſcat meditatio.

FINIS.

ERRATA

In pagg. seqq. lege

Pag.	1.	lin. 4.	πορρω απεχονλες & alibi πορρω pro πορρωθεν
	2.	2.	δυων πλεθρων
		10.	ξυλων
	6.	2.	τυς ιππυς αφιεδς
		14.	ιαλικη
	7.	11.	ορων pro ορεων hic & alibi
	12.	13.	τυτο
		19.	ὑφιεδ
	13.	9.	παγκαινον
		19.	προχειται
		20.	πολλαπλησιαζεται
	16.	11.	ερηρεδων
	17.	6, 7.	N. B. præp. Δια tranſitum denotans hic & alibi cum Gen. legatur
	18.	9.	inſere ἡ ante οψις
		17.	& αν poſt ειποι
	20.	9.	καλα
		15.	γαρ
	21.	3.	ὑδε τα
	23.	4.	αμφι δεκα πηχεις
	24.	2.	παραπελασματα
	41.	20.	θεωρωνλων ἡ θεωρημενων
	45.	8.	τειχυς απερρωγοτ

Lately publiſhed,

I. REMARKS on the Epiſtles of Cicero to Brutus, and of Brutus to Cicero: in a Letter to a friend. With a Diſſertation upon four Orations aſcribed to M. Tullius Cicero: viz. 1. *Ad Quirites poſt reditum.* 2. *Poſt reditum in ſenatu.* 3. *Pro domo ſua, ad pontifices.* 4. *De Haruſpicum reſponſis.* To which are added ſome Extracts out of the Notes of learned Men upon theſe Orations; and Obſervations on them. By Jer. Markland, Fellow of St. Peter's College, Cambridge.

II. Lud. Kuſterus De vero uſu verborum mediorum eorumque differentia a verbis activis & paſſivis. Item veteres poetæ citati ad R. Labbei *De ancipitum Græcarum vocalium* in prioribus ſyllabis menſura confirmandum. Sive Index vocabulorum in quibus anceps vocalis pro longa habenda: Opera & cura Edwardi Leedes, in ſchola Burienſi ad acuendos *adoleſcentium* animos, erga *poeſews* ſtudium (cum ipſe poeta non ſit) *cotis* vice fungentis.

III. The Hiſtory and Antiquities of Colcheſter, the firſt Roman Colony in England. By Philip Morant.

IV. The Laws of Hywell Dda, in Welſh, with a Latin Verſion, and Gloſſary by the late Dr. Wotton, and Moſes Williams. With a Preface, by the Rev. Mr. Clarke, Reſidentiary of Chicheſter.